

ufo-nyt

SUFOI ©

50. årg. 2008

2. kvartal

Nr. 2

Foo-fightere i nyt lys

Tunguska-mysteriet - 100 år efter

International opfordring: Tag ufoerne alvorligt!

Forsideillustration:

En skelsættende begivenhed fandt sted i løbet af 1957 – en hændelse, der for evigt kobledes ufoer sammen med evnen til at kunne standse motorer – nemlig en række observationer, der fandt sted i Levelland, Texas, om aftenen den 2.-3. november 1957. Sagen er blevet betragtet som en af de 10 bedste ufo-sager nogensinde, men hvor god er den egentlig, når den bliver kigget efter i sømmene? Det ser Martin Kottmeyer nærmere på i artiklen "Når teknikken svigter", 2. del.

Indhold

Hvad sker der med min observation?	3
Tag ufoerne alvorligt	4
Aktuelt om 100-årig gåde	6
Når teknikken svigter, 2. del	10
Nærkontakt af Tredje Grad	19
Vrøvl og erindringsforskydninger	21
Foo-fightere i nyt lys	22
Rapporter efter Aftenshowet	23
Observation i Fredericia	24

Skandinavisk UFO Information

SUFOI

Postboks 95, DK-6200 Aabenraa
giro 9 11 77 25

Elektronisk post til SUFOI:

Du kan kontakte flere af SUFOI's repræsentantskabsmedlemmer på vores hjemmeside: www.ufo.dk
E-mail: info@sufai.dk

SUFOIs formål og ledelse:

Se side 3

Copyright:

© SUFOI 2008

Nyhedsmedierne kan, i henhold til ophavsretsloven og med tydelig kildeangivelse, bringe citater fra signerede artikler. Artikler må kun bringes i deres hele udstrækning efter skriftlig aftale med den ansvarshavende redaktør.

Kopiering fra UFO-Nyt er kun tilladt i overensstemmelse med overenskomst mellem Undervisningsministeriet og Copy-Dan.

De i UFO-Nyt offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af ufoforskning i dens forskellige former, uden at SUFOI nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at foreningen hæfter for de fremsatte meninger.

Ansvarshavende redaktør:

Kim Møller Hansen

Redaktionel medarbejder:

Ole Henningsen
e-mail: oleh@post1.tele.dk

Tegnere tilknyttet UFO-Nyt:

Henrik Klinge Pedersen og Bo Møller Hansen

Produktion:

Tryk: Glumsø Bogtrykkeri A/S
- 57 64 60 85

Annoncer:

Redaktionen modtager gerne re-proklare annoncer på produkter, der vedrører bladets emnekreds. Nærmere oplysninger fås ved henvendelse til bladets redaktør.

Artikler:

Redaktionen modtager gerne artikler. Send os først et brev og fortæl, hvad du har lyst til at skrive om, så du ikke bruger tid på en helt færdig artikel, som vi måske ikke kan bruge. Da bladet udgives af en forening med begrænsede ressourcer, kan vi ikke udbetale honorarer for offentliggjorte artikler.

Udgivelsestidspunkter 2008:

I 2008 udkommer UFO-Nyt 15. februar, 16. maj, 15. august og 14. november.

Abonnement:

UFO-Nyt udkommer med 4 numre årligt på hver 24 sider. Abonnementsprisen for 2008 er kr. 297,00. Beløbet indbetales på giro 9 11 77 25 til SUFOI, Postboks 95, 6200 Aabenraa.

UFO-Nyt kan fremsendes i kuvert mod en merpris på kr. 70,00 (i alt kr. 367,00). Denne kuvertservice er obligatorisk for Grønland, Færøerne og alle øvrige lande. Ønsker man at sikre sig mod fremtidige prisstigninger, kan vi tilbyde et 5 års abonnement (2008-2012 incl.) for kr. 1.485,00. Med kuvertservice bliver prisen kr. 1.835,00.

Adresseændringer:

Adresseændringer bedes hurtigst muligt meddelt direkte til SUFOI's medlemsarkiv:
Jan Hansen, Postboks 95, 6200 Aabenraa.

Hvor intet andet er nævnt, er de bragte illustrationer fra SUFOI Picture Library.

Skandinavisk UFO Information
SUFOI
Postboks 95, 6200 Aabenraa

Formål

1) SUFOI er en forening, der har til formål at bidrage til forståelsen af ufo-fænomenerne ved indsamling og bearbejdning af kildemateriale (observationsberetninger, forsøgsresultater, bøger m.m.), samt at udbrede kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.

2) Det er SUFOI's opfattelse, at kildematerialet udgør et vigtigt grundlag for undersøgelser og oplysningsarbejde ud fra en seriøs og kritisk synsvinkel.

3) Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.

Ved et ufo-fænomen forstår vi en beretning om et himmelfænomen, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse foretaget af kompetente personer, ikke kan forklares som værende et kendt fænomen.

SUFOI ledes af repræsentantskabet.

Formand

Kim Møller Hansen, Eilekiersvej 14, Benløse, 4100 Ringsted.

Områdeansvarlige

Rapportarbejde

Toke Haunstrup, Skippingevej 25, Sørslev, 4460 Snertinge. 59 26 89 79-13.

Udgivelser

Kim Møller Hansen

Informationsarbejde

Peter Nørgaard, Solbakkevej 69, 8600 Silkeborg. 86 82 64 02.

Hjemmeside

Flemming O. Rasmussen, Rugmarken 2, 8520 Lystrup. 86 22 53 24.

Øvrige repræsentantskab

Per Andersen (regnskabsafdeling), Jyllingevej 111, 2720 Vanløse. 38 71 96 64.

Jan Hansen (ekspedition), Postboks 95, 6200 Aabenraa.

Ole Henningsen, Duegård, Højrebyvej 59, 4920 Søllested. 54 94 11 69.

Henrik Klinge Pedersen, Købmagergade 59, 1., 1150 København K.

Bo Nielsen, Søndermarken 1, 8752 Østbirk. 86 28 31 91.

Inge Svane, Langelinie 102, 5230 Odense M

Lars Thomas (konsulent), Ægirsgade 49, 3.th., 2200 København N. 35 83 84 81.

Hvad sker der med min observation?

"Jeg har indrapporteret en ufo-observation til SUFOI, men aldrig fået en forklaring på, hvad jeg så, eller set observationen omtalt. Hvad sker der med den?"

SUFOI's Ole Henningsen deltog i DR1's "Aftenshowet" den 13. februar 2008. Det gav efterfølgende en række henvendelser til Ole Henningsen og indberetninger til SUFOI.

Karsten E. J. skrev:

"Som mangeårigt medlem af SUFOI skriver jeg til dig, fordi jeg så dig på tv. Du sagde noget i retning af, at der aldrig har været en observation, som ikke kunne forklares. Ikke dine ord, men som jeg forstod dem. Det fik mig atter til at tænke på en observation, min kone og jeg havde den 23. august 1992 kl. 01.00 om natten, som vi indrapporterede, da vi kom hjem samme nat. Blev den indberetning bare ignoreret af SUFOI eller hvad? Vi hørte aldrig fra jer. Vi så på himlen over Frederica den nat 3 store flyvende, trekantede objekter mod en klar himmel, flyvende fra syd mod nord."

Alle indberetninger til SUFOI bliver registreret og arkiveret. I de seneste godt 10 år er alle rapporter desuden registreret på www.ufo.dk under "observationer", hvor alle kan se dem og læse referater af de mest detaljerede indberetninger med observatøernes egne ord. Et lille udvalg af disse indberetninger bliver efterfølgende refereret her i *UFO-Nyt* og i *UFO-Mail*.

Vi har ca. 15.000 rapporter i arkivet, og det er bestemt ikke alle observationer, vi med de forhåndenværende ressourcer kan give en forklaring på. En meget stor del af rapporterne må dog også klassificeres under "mangelfulde oplysninger", fordi der simpelthen er for få data til, at SUFOI har kunnet foretage en nærmere undersøgelse.

Mange rapporter i arkivet og også en stor del af de såkaldt uidentificerede har vi dog en stærk formodning om, at vi kunne komme tættere en opklaring på, hvis vi havde haft flere oplysninger, mere held og dygtighed og flere mandskabsmæssige ressourcer til vor rådighed, da vi fik kendskab til observationerne.

Det er også vigtigt at understrege, at vi i SUFOI ikke undersøger ufoer, men folks *beretninger* om usædvanlige himmelfænomener. Desuden er det vor grundholdning, at folk ærligt og redeligt beskriver deres oplevelse

af, hvad de har observeret, dvs. at vi naturligvis som udgangspunkt tror på, hvad folk beretter for os. Det står derfor hævet over enhver tvivl, at der i så godt som alle indberetninger til SUFOI har optrådt et visuelt fænomen, der har tiltrukket sig observatørernes opmærksomhed. Men beretningerne er gengivelser af personlige oplevelser. De er derfor altid en fortolkning af det fænomen, der foranledigede observatørens oplevelse. En fortolkning, der i nogle tilfælde ligger meget tæt på det observeredes faktiske udseende – i andre tilfælde meget langt fra. Det er en af de erfaringer, som SUFOI's rapportoptagere gennem årene har kunnet drage.

SUFOI's erfaringer og rapportmateriale kan ikke bekræfte teorien om, at ufo-fænomenerne er rumskibe. Det har fået nogle læsere til at mene, at den konklusion kan man ikke tillade sig at drage. Som en af læserne udtrykker det i en mail til Ole Henningsen:

"Du kan ikke på tv sige, at jeres 15.000 rapporter ikke viser tegn på rumskibe! Hvordan ved du det? Hvordan ved du fx, at de tre observationer, jeg har bidraget med, ikke er rumskibe?"

Og læseren har jo sådan set ret. Det kan vi jo ikke vide 100 %. Ikke meget her i tilværelsen er 100 % sikkert. Det er nu nok heller ikke nemt at bevise, at hans tre observationer skyldes rumskibe!

SUFOI's mangeårige rapportarbejde har også ført til en erkendelse af, at der ikke kun er én, men mange forklaringer på de oplevelser, som sættes i forbindelse med ufoer, og at disse forklaringer skal søges mange steder. Foruden de faktorer og forhold, som Toke Haunstrup beskæftiger sig med i SUFOI's nyeste udgivelse "50 år med ufoer – erfaringer fra halvtreds års rapportarbejde", kan der være andre, som har betydning for vores viden om ufo-fænomenet, og som endnu ikke er dokumenteret gennem SUFOI's analyser af rapportmaterialet, men som fremtidens arbejde forhåbentlig kan belyse – et arbejde, der bl.a. skal bygge på de mange indberetninger, vi modtager hvert år via www.ufo.dk.

AF KIM MØLLER
HANSEN

Tag ufoerne alvorligt!

Den 12. november 2007 blev der holdt et stort pressemøde i National Press Club i Washington, D.C. Blandt talerne var en række kendte ufologer, observatører, officerer og en tidl. guvernør. Formålet med pressemødet var at overbevise de amerikanske myndigheder om, at de – eller NASA – bør samarbejde med andre lande i udforskningen af ufo-fænomenet. Talerne gav udtryk for, at fænomenet kan udgøre en national trussel og ikke mindst en trussel for de enkelte landes flysikkerhed.

AF KIM MØLLER
HANSEN

Pressekonferencen var arrangeret af "Coalition for Freedom of Information" med journalisten Leslie Kean og filmmageren James Fox (der står bag dokumentarfilmen "Out of the Blue") i spidsen. De 14 talere på pressekonferencen præsenterede hver kort en ufo-hændelse, som de selv havde undersøgt eller været vidne til, og som de anså for væsentlig nok til at få de amerikanske myndigheder overbevist om, at ufo-spørgsmålet skal tages alvorligt.

De enkelte indlæg kan læses på www.freedomofinfo.org, hvor der også er udvalgte videoklip fra konferencen.

I tekstboksen gengiver vi en oversættelse af pressemeddelelsen udsendt ifm. pressekonferencen.

Pressekonferencen i Washington, D.C., var velbesøgt. Her taler den belgiske general Wilfried De Brouwer om ufo-bølgen i Belgien i begyndelsen af 1990'erne. I panelet ses Nick Pope som nr. 4 fra højre. Nick Pope tog direkte fra København til Washington efter sin deltagelse i SUFOI's jubilæumskonference den 10. november 2007, og derfra skulle han videre til en flere dage lang ufo-konference i Brasilien. (Foto: Bernard Thouanel)

International erklæring til USA's regering

Fremlagt af Coalition for Freedom of Information
12. november 2007

Indledning:

Vi, underskriverne, har baggrunde og karrierer i regeringer, luftfart eller militæret og fremlægger hermed denne erklæring som et resultat af vores fælles erfaringer. Under vores aktive tjeneste har hver af os enten været vidner til begivenheder, hvor uidentificerede flyvende objekter var indblandet, eller har udført officielle undersøgelser af ufo-observationer relevante for flysikkerheden, den nationale sikkerhed eller til videnskabens fremme.

Vi bruger begrebet "uidentificerede flyvende objekter" (ufoer) i betydningen flyvende fænomener, som ikke kan identificeres eller forklares – en betegnelse først brugt af U.S. Air Force i 1950'erne. Vi fremsætter ingen påstande om disse objekters natur eller oprindelse.

Selv om de fleste ufo-observationer kan forklares som misfortolkninger af kendte objekter

eller naturlige fænomener, har de myndigheder, som har undersøgt dem, inklusive nogle af dem, som underskriverne har været ansat under, til stadighed fundet en mindre procentdel af observationerne, som det var umuligt at give en forklaring på. Rapporter om disse hændelser involverer ofte troværdige vidner som fx politifolk, militærpersonale, piloter og flyveledere samt en grundig officiel dokumentation.

Derfor:

Vi mener, at af hensyn til både den nationale sikkerhed og flysikkerheden bør alle lande bestræbe sig på at identificere ethvert objekt i lufrummet. Især efter angrebet den 11. september 2001 er det ikke længere tilfredsstillende at ignorere radar-ekkoer, hvor transponder-data ikke er tilgængelige, og/eller som ikke kan forbindes med kendte fly og helikoptere. Mens civile flyradarer og flyveledere hovedsageligt er afhængige af sekundære radarer, bør militære luftforsvarsradarer være udstyret, så de opfanger og sporer ethvert

objekt i luften, selv når det er stillestående eller bevæger sig med meget lav eller ekstrem høj hastighed.

I denne forbindelse henviser vi til den hændelse, som fandt sted ved O'Hare International Airport i november 2006, da en metallisk diskos blev set svæve over United Airlines terminal i adskillige minutter. Eftersom den ikke blev registreret på radar, ville Federal Aviation Administration ikke foretage en undersøgelse. FAA godtog heller ikke de mange bekræftende rapporter fra United Airlines piloter og andet personale for gode varer, men afviste observationen med henvisning til "vejret". Vi mener, at fordomme over for begrebet "ufo" og over for rapporter om noget ukendt kan få embedsmænd til at afvise observationer, der drejer sig om ikke-konventionelle fly eller ubemandede luftfartøjer i færd med spionage eller terroristaktivitet, især når radarekoer ikke er tilgængelige.

Vigtige observationer er dog også blevet ignoreret, selv om radar ikke var en afgørende faktor. Selv om hundredvis af personer så et enormt, trekantet objekt flyve over Arizona i 1997, ignorerede den amerikanske regering forespørgsler fra embedsmænd om hændelsen, og gav aldrig offentligheden en forklaring på denne invasion af det amerikanske luftrum af mærkelige, ukendte flyvende fartøjer. Vi mener, at denne form for handling udviser både en manglende lyst til at beskæftige sig med emnet og en potentiel sikkerhedsrisiko.

Vi hævder, at en oprigtig interesseret befolkning har ret til at blive informeret om de fakta, der findes om ufo-tilfælde, som er veldokumenterede og involverer mange vidner. Dertil kommer, at videnskaben savner den potentielt vigtige viden, som kan uddrages ved at studere disse hændelser, hvor objekterne bevæger sig med høj hastighed, udfører manøvrer eller andre karakteristika, der udfordrer vores nuværende videnskabelige viden.

Opfordring til handling:

Vi, underskriverne, beder USA om at deltage i et samarbejde med de regeringer, som har anerkendt, at uidentificerede flyvende objekter og relaterede luftfartssikkerhedsanliggender er en realitet, og derfor allerede har oprettet deres egne forskningsorganer. Ved at følge i fodsporet på det nedlagte Project Blue Book foreslår vi, at det amerikanske flyvevåben genåbner sin forskningsvirksomhed, eller at National Aeronautics and Space Administration (NASA) påbegynder en sådan forskning og imødekommer den internationale bekymring omtalt i denne erklæring og derved genopretter den nødvendige sikkerhed og forøger den videnskabelig forståelse.

Vi opfordrer USA til sammen med os og sammen med andre aktører verden over at beskæftige sig med dette problem i fortsat dialog, begyndende med at mødes med nogle af underskriverne i Washington, D.C., den 12. november 2007.

Underskrivere:

Vasily Alexeyev – generalmajor i det russiske flyvevåben, Space Communications Center in Russia.

Ricardo Bermudez S. – general, Brigada Aérea (fhv.). Forhenværende leder af CEFAA, Chile.

Ray Bowyer – kaptajn, Aurigny Air Services, Kanaløerne, Storbritannien.

Wilfried De Brouwer – generalmajor, næstkommanderende for Staff Operations and Planning (fhv.), det belgiske flyvevåben.

John Callahan – divisionschef for Accidents, Evaluations and Investigations, FAA (fhv.).

Don C. Donderi, Ph.d. – McGill University; Contract Researcher, Dept. of National Defence, Canada.

Julio Cesar Chamorro Flores – Comandante Peruvian Air Force (fhv.). Founder of the OIFAA, 2001.

Rodrigo Bravo Garrido – officer i den chilenske hær, militærpilot, har forbindelse med CEFAA.

Richard F. Haines, Ph.d. – seniorforsker ved NASA Research (fhv.).

Charles I. Halt – oberst USAF (fhv.), tidligere chef for Inspections Directorate, DOD I.G.

Parviz Jafari – general i det iranske flyvevåben (fhv.).

Denis Letty – generalmajor i det franske flyvevåben (fhv.), formand for COMETA.

Oscar Santa Maria – commandør og jagerpilot i Perus flyvevåben (fhv.).

Anthony Choy Montes – advokat og forsker i OIFAA, Perus flyvevåben, 2001-2003.

James Penniston – oversergent, US Air Force (fhv.).

Nick Pope – forsvarsministeriet, England, 1985-2006.

Jean-Claude Ribes – astronom, Centre National de la Recherche Scientifique, Frankrig, 1963-1998.

Yves Sillard – formand for styregruppen, GEIPAN i Frankrig.

Fife Symington III – guvernør i Arizona, 1991-1997.

Kilde:

Pressemeddelelse på www.freedomofinfo.org, Coalition for Freedom of Information, 12. november 2007

Oversættelse:

-for & kmh

Aktuelt om 100-årig gåde

For 100 år siden eksploderede et eller andet over Tunguska i Sibirien i den største eksplosion af ikke-jordisk oprindelse i historisk tid. Det anslås, at 2.150 kvadratkilometer russisk taiga blev hærget, og at millioner af træer blev væltet, men et egentligt krater blev aldrig fundet. Nu mener italienske forskere, at de har identificeret krateret – en indsø. Og helt nye computer-simuleringer – foretaget af amerikanske forskere – tyder på, at en meget mindre asteroide end tidligere antaget kan have forårsaget de omfattende ødelæggelser.

AF KIM MØLLER
HANSEN

Landarbejderen Semjonov fortæller: "Jeg sad på verandaen. Pludselig så jeg en ildkugle på himlen i nordvestlig retning. Den voksede og voksede og dækkede til sidst det meste af himlen. Det blev brændende varmt, og skjorten klæbede til kroppen. Pludselig blev himlen mørk, som om det var nat." Samtidig horte Semjonov dronet fra en eksplosion. Et kraftigt vindstød kastede ham omkuld, og han besvimele. (Tegning: Eugen Semitjov)

Mange kender fotografierne af væltede træer, som om en eller anden kæmpe havde fældet skoven med en kæmpe stor le i et område næsten lige så stort som Fyn. I tilgift var braget efter eksplosionen så højt, at det kunne høres 800 km væk, og nattehimlen var

oplyst over store dele af Europa og Centralasien i de efterfølgende dage og uger.

De fleste forskere mener i dag, at Tunguska-eksplosionen den 30. juni 1908 blev forårsaget af en asteroide eller en kometstump (med en anslået diameter, der veksler fra 60

m til over 1.000 m), som eksploderede med en energi på ti megaton eller mere mellem fem og ti kilometer over taigaen i Sibirien. Men ingen har hidtil fundet et krater, hvilket har givet næring til utallige fantasifulde teorier om hændelsen. Var det et ikke-jordisk, atomdrevet rumskib, som havarerede? Blev vi ramt af et sort hul eller en klump antimaterie? Eller?

Ekspllosionen over Tunguska var af den type, som muligvis kan ramme Jorden i fremtiden. Det er derfor værd at studere hændelsen.

For nylig skrev tidsskriftet *Nature*, at Luca Gasperini og kolleger ved det italienske institut for maritim videnskab i Bologna mener, at de har lokaliseret et muligt krater: En cirkelrund indsø otte kilometer fra det sted, hvor man hidtil har troet, krateret befandt sig.

Indsøen Cheko er 300 m i diameter, har usædvanligt stejle bredder ned mod vandet og er op til 50 m dyb. Ti meter under søbunden mener man at have registreret en massiv genstand – en rest af en asteroide?

Forskerne siger, at Cheko er anderledes end andre søer i området – noget de tager som et tegn på, at den har en anden oprindelse. Men indtil man har foretaget yderligere undersøgelser, fx gravet noget af det, som ligger under dyndet i bunden, op, kan man kun betragte det som endnu en teori om Tunguska-eksplosionen.

Mindre asteroide – større trussel!

Mark Boslough og Dave Crawford, begge forskere ved Sandia National Laboratories, fremlagde på et møde den 11. december 2007 i American Geophysical Union resultatet af deres 3D computersimuleringer af Tunguska-eksplosionen.

De to forskeres resultater tyder på, at eksplosionen ikke – som tidligere antaget – havde en energi på 10-20 megaton, men ”kun” 3-5 megaton. Selv en så ”lille” asteroide kan forårsage store ødelæggelser, fordi den – på grund af gnidningsmodstanden i atmosfæren – eksploderer et godt stykke over jorden og skaber en brændende varm ildkugle, der bevæger sig ned mod jorden i overlydshastighed, hvilket skaber kraftige trykbølger og varme-stråling ved jordoverfladen. Dvs. at ildkuglen frembringer ekstra energi rettet ned mod jordoverfladen – langt kraftigere end hvis det bare havde været en ”normal” eksplosion i stor højde. Energien i asteroiden afhænger af dens hastighed, om den er porøs eller ikke-porøs, indeholder is eller er vandfri o.lign.

Tidligere beregninger af ødelæggelsernes omfang har ikke, ifølge Boslough, taget højde for, at træerne i området var i dårlig stand (dvs. let kunne væltes omkuld), og at de kraftige vinde skabt af trykbølgerne blev forstærket mange gange af terrænforholdene. Derfor er de skader, som tilskrives Tunguska-asteroiden, blevet overdrevet i tidligere beregninger.

NASA-videnskabsmanden David Morrison har følgende kommentar til de nye beregninger:

”Hvis beregningerne er korrekte – altså at en lille asteroide kan forårsage ødelæggelser, som man ellers altid har tillagt store asteroider – øges risikoen for, at Jorden i fremtiden rammes af en ny Tunguska-katastrofe, ganske gevaldigt. Hidtil har man antaget, at det kunne ske én gang pr. 2-3.000 tusind år, men da små asteroider er langt hyppigere end store, øges risikoen for et sammenstød med Jorden til én gang pr. 2-300 år!”

Boslough og Crawford er ikke hr-hvem-som-helst. De nød stor anerkendelse, da de for ca. 15 år siden kunne forudsige – på grundlag af computersimuleringer – at ildkuglen skabt af sammenstødet mellem kometen Shoemaker-Levy 9 og planeten Jupiter i juli 1994 ville kunne ses fra Jorden. Kometen Shoemaker-Levy 9 bestod af mindst 21 fragmenter, nogle med en diameter på helt op til 2 km – så det har været en gigant i forhold til den lille, men højeksplosive Tunguska-asteroide.

Den mystiske genstand fløj fra sydøst og mod nordøst, inden den eksploderede i luften 65 km nordvest for landsbyen Vanavara ved floden Stenede Tunguska. På kortet er genstandens bane tegnet som en lang, hvid fane. Mange vidner så et blåhvidt lys, der bevægede sig lige ned mod jorden. Andre fortalte, at lyset lignede et langt, skinnende ”ror”. Undersøgelser fra 1930’erne tyder på, at mindst 700 mennesker, observerede den mystiske gæst far rummet.

(Kort: Henrik Klinge Pedersen, fra bogen ”Gæsten fra det ydre rum”, Gyldendal 1992)

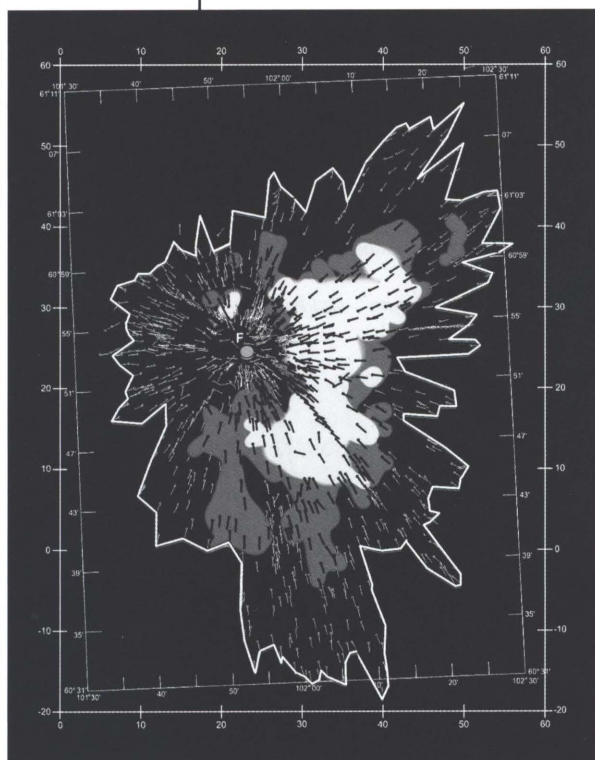
De første ekspeditioner udforskede Tunguska næsten 20 år efter den voldsomme eksplosion og mødte væltede træer, så langt øjet rakte. Alle ekspeditionerne ledte forgæves efter krateret, som den nedstyrtede meteorit burde have skabt. Forskerne ved i dag, at det ikke er alle sammenstød mellem himmellegemer, som nødvendigvis resulterer i et synligt krater.

(Foto: Leonid Kulik)

Tunguska-mysteriet

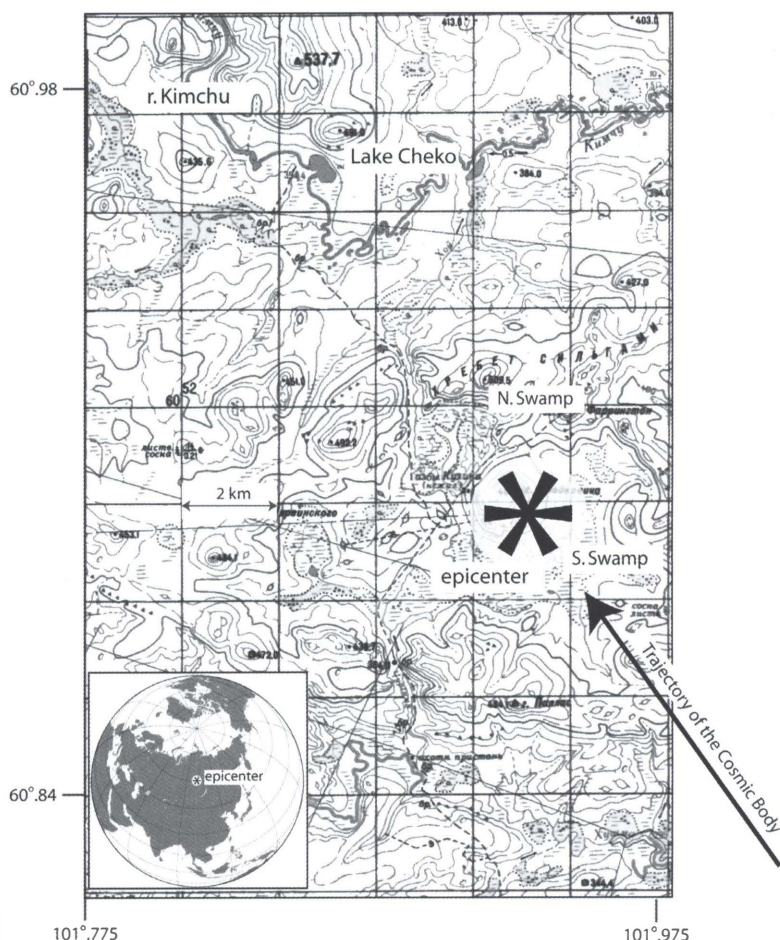
Godt, den ikke var forsinket!

Tunguska-asteroiden har bevæget sig i sin bane omkring Jorden i næsten 5 milliarder år, inden den slog ned i Sibirien. Hvis den havde været mindre end fem timer forsinket, ville den måske i stedet have ramt Oslo eller Sankt Petersborg. Disse to storbyer ligger nemlig på samme breddegrad som nedslagsstedet ved Stenede Tunguska, og så var mange tusinde mennesker blevet dræbt. Der er imidlertid størst sandsynlighed for, at en fremtidig asteroide af Tunguska-størrelse slår ned i havet, hvilket vil skabe en ødelæggende flodbølge – en tsunami.

Dette kort viser "nedslagsområdets" mønster dannet af væltede træer og er baseret på den seneste russiske forskning på området. Russiske forskere ved Institute of Applied Astronomy of the Russian Academy of Sciences i St. Petersburg mener nu, at Tunguska-objektet bestod af mindst to – næsten lige tunge – stykker, som fulgtes ad. Den første – og største – klump udløste al sin energi i 6-8 kilometers højde og blev efterfulgt af en anden klump, der fløj lidt højere.

(Tegning: Longo G. m.fl.: "A new unified catalogue and a new map of the 1908 tree fall in the site of the Tunguska Cosmic Body explosion" i: Asteroid-comet Hazard-2005, side 222-225, Institute of Applied Astronomy of the Russian Academy of Sciences, St. Petersburg 2005)

Topografisk kort over eksplosionsområdet ved floden Stenede Tunguska med angivelse af Lake Cheko, det kosmiske objekts bane og det formodede epicenter – det sted på jordoverfladen, der er lodret under det punkt, hvor eksplosionen blev udløst.

En 3D-model (synsvinkel fra syd) af Lake Chekos profil baseret på topografiske data. Vandspejlet er i modellen sænket 40 m under normalen, således at søens sider træder tydeligere frem.

Taigaen tæt ved eksplosionens epicenter ved Stenede Tunguska ser romantisk ud i sommersolen men billedet afslører ikke de milliarder af myg, som plager alle, der vover sig ind i området. Om vinteren kan temperaturen snige sig ned under minus 50 grader celcius. Store dele af taigaen dækker to floders, Jenisejs og Lenas, afvandsområder. Den østsibiriske taiga er en åben skov domineret af stedsegrønne nåletræer, men også med sibirisk lærk og forskellige lovtæarter. Taigaen er det største område i verden, hvor man finder uforstyrret natur. Den dækker mere end 25 % af Ruslands areal. (Foto: Sergei Ipatov)

Kilder:

Forskning, no. 29. juni 2007/*UFO* nr. 2, 2007. Oversat af -for Kim Møller Hansen: *Gæsten fra det ydre rum*, Gyldendal 1992 *Skeptical Inquirer*, Volume 32, Issue 1

The Tunguska Page of Bologna University: <http://www-th.bo.infn.it/tunguska>

Læs mere

Tunguska-mysteriet har været behandlet adskillige gange tidligere i *UFO-Nyt*, bl.a. i nr. 5/1981, nr. 5-6/1986, nr. 2/1987, nr. 2/1994, nr. 3/1994, nr. 1/2000 og nr. 1/2002.

Se også uddrag fra History Channels udsendelse om Tunguska-mysteriet på <http://www.youtube.com/watch?v=EiXppi442s> med bl.a. originale filmklip fra de videnskabelige ekspeditioner i området.

I slutningen af juni 2008 afholdes der i Moskva i anledning af mysteriets 100-års jubilæum en international conference med titlen "100 years since Tunguska phenomenon: Past, present and future". Læs mere på: http://tunguska.sai.msu.ru/index.php?q=index_e

Ufoer i radioen

Et farverigt indblik i den danske ufo-verden, med excentriske øjenvidneberetninger, videnskabelige afsløringer og en afstikker til den engelske efterretningstjenestes ufo-afdeling.

Sådan annonceres et radioindslag i "Den blinde Vinkel" på Københavns Universitetsradio. Udsendelsen er på 33 velproducerede minutter. Et par medarbejdere ved Københavns Universitetsradio har interviewet SUFOI's formand Kim Møller Hansen og efterfølgende besøgt foreningens 50 års jubilæumskonference i Lyngby Kulturhus lørdag den 10. november 2007, og her in-

terviewet foredragsholder Nick Pope, observatør Claus Lundholm og gæster ved konferencen.

Indslaget kan i sin helhed høres på www.blindvinkel.blogspot.com. Hav tålmodighed. Det tager lidt tid, inden radioudsendelsen starter på: www.oermen.dk/denblindevinkelufo.mp3

Når teknikken svigter

2. del

1. del af denne artikel blev bragt i *UFO-Nyt* nr. 1, 2008.

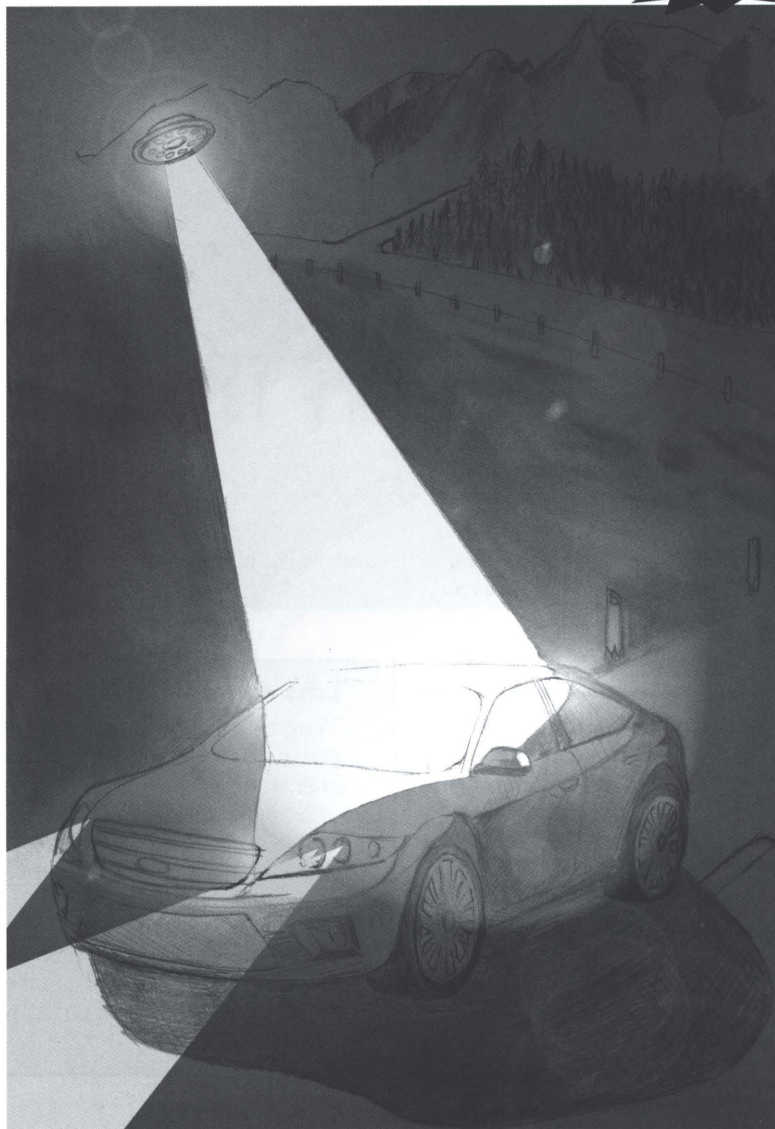
Vandrehistorier opstår

R.V. Jones giver os fortsættelsen på vores historie:

“Årene før 1939 var fulde af historier om motorstandsende stråler. Som jeg hørte historierne i 1937 eller 1938, kørte en engelsk familie på ferie i Tyskland, da motoren pludselig fejler på en landlig vej ved kanten af en skov. En tysk vagtpost træder frem fra træerne og fortæller dem, at der er et særligt forsøg i gang – og at de ikke vil være i stand til at fortsætte. Efter nogen tid kommer han tilbage og fortæller dem, at de igen kan starte motoren og køre videre.

På dette tidspunkt blev jeg bekymret over vores efterretninger, og en af mine opgaver var at undersøge sandheden om de mystiske stråler. På omtrent samme tid var der nogen, der syntes, at det var en skam, at tyskerne havde monopol på historien, og en parallelhistorie, som antydede, at vi også havde en stråle, blev bevidst spredt. I løbet af kort tid blev vi i efterretningsvæsnet oversvømmet med lignende begivenheder i England. Vi var forbløffet over mængden af detaljer, som offentligheden havde tilføjet. I ét tilfælde, som siges at have fundet sted ved Salisbury Plain, var det ikke en helt almindelig familie, der var i bilen, men en familie af kvækere – og kvækere har ry for at tale sandt.

Til sidst kom jeg dog til bunds i sagen. De steder, der blev nævnt, oftest i Tyskland, var regionen omkring Brocken (Blokshjerg) i Harzen og Feldberg nær Frankfurt. Netop her stod de første to tv-master i Tyskland. En jødisk radiospeaker fra Frankfurt – som var flygtet her til England – var først forvirret, da jeg fortalte ham historien, men med en kluklatte fortalte han mig, hvordan det nok var foregået. I dagene før, tv-senderne var blevet opført, havde ingeniører undersøgt feltstyrken, men disse undersøgelser blev vanskeliggjort af interferens fra motorkøretøjer. Under et

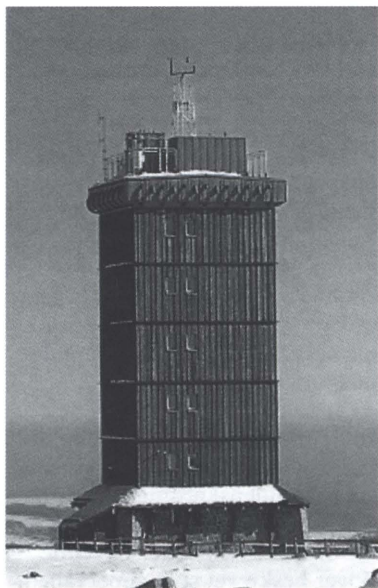

Maskiner fejler, når der er ufoer i nærheden. Bilmotorer går i stå. Lys blinker og går ud. Radioer fyldes med statisk støj. Tv-skærme flimrer. Selv elforsyningen siges at være gået ned i forbindelse med ufo-observationer. Sådanne påvirkninger af omgivelserne – ofte refereret til som elektromagnetiske (EM) effekter – har ufologer fra tid til anden opfattet som et af de stærkeste beviser på, at ufoer eksisterer i en fysisk form. Hændelserne kan ikke afvises som hallucinationer. Den fysiske påvirkning er registreret i hundredvis af tilfælde og kan dårligt afvises som en lejlighedsvis, tilfældig effekt.

(Tegning: Bo Møller Hansen)

autoritært styre som det nazistiske var det ganske enkelt at løse problemet ved at stoppe alle biler i nærheden af modtagerne i den periode, hvor afprøvningen skulle finde sted. Vagtposter, som sandsynligvis kom fra det tyske luftvåben, blev posteret på vejene, og på det aftalte tidspunkt skulle de træde frem og standse alle kø-

retøjer. Ved slutningen af forsøget ville de give førerne tilladelse til at fortsætte. Der behøvedes kun en simpel ”ombytning” i historieførløbet, som det blev fortalt af føreren – at bilen var standset, før vagtposten dukkede op. Dette havde ført til en to år lang søgen efter sandheden.” (R.V. Jones, 1968)

Det gamle fjernsynstårn på toppen af Bloksbjerg (Brocken). Bloksbjerg er med sine 1.142 meter det højeste punkt i Harzen. Fjernsynstårnet, som blev opført i 1936-37, er i dag 53 m højt, men målte tidligere inklusive den nu afmonterede antenne 95 m. I dag er der andre, større og langt kraftigere sendemaster på Bloksbjerg. Det gamle fjernsynstårn bruges i dag til de mange turister som "Brockenherberge" og udsigtstårn.

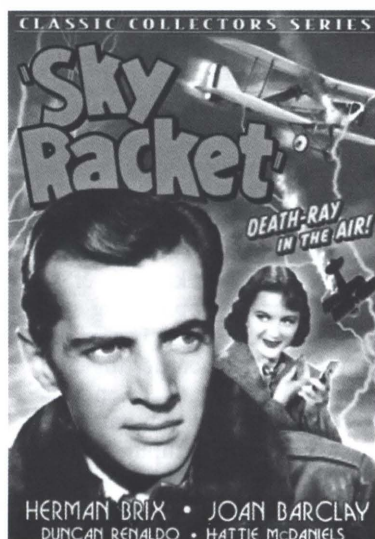
En anden historie fra denne periode er mere usikker mht. efterprøvning, men lyder kronologisk mere plausibel på den måde, den fortælles.

"Fra en pålidelig kilde, sønnen til en afdød ansat i USA's Indenrigsministerium sendt på en efterretningsopgave i Tyskland i sommeren 1939, berettes om en yderst mærkelig begivenhed, der ramte byen Essen. Midt i myldretiden stoppede alt mekanisk og elektrisk – biler, busser, sporvogne, motorcykler og ure. Hans far, som befandt sig på stedet, husker, at da frustrationen (som varede 10 min.) var på sit højeste, kunne intet køretøj bruge hornet! På denne tid syntes svaret at være indlysende: En afprøvning af Hitlers hemmelige våben! De tyske aviser skrev ikke om hændelsen, men informationer, som beskrev virkningen af det påståede våben, blev kanaliseret videre til de relevante kilder i Washington. Naturligvis har tiden vist, at Tyskland ikke havde et våben af så stor slagkraft, for ellers kunne krigen være endt anderledes for de allierede." (Stringfield, 1977)

Mindst én anden ufolog er bevidst om disse krigsrygter, men tager dem for pålydende. I september-udgaven af *Saga UFO Report* fra 1977 har John Keel skrevet en artikel med titlen "VLF – Marconis Rumaldervåben" (s. 13-14), der antager, at Marconi brugte VLF langbølger i sine eksperimenter og fik biler til at standse. Han påstår, at lignende massestandsninger af biler fandt sted i Tyskland i 1930 og i et tilfælde i 1941, da en 15-årig faldt over hemmeligheden. Marconi var ude af stand til at fokusere disse bølger, og antennesystemet var så stort, at det var svært at transportere. Keel påstår, at VLF-signaler bærer sære rystende stemmer og andre mærkelige lyde på grund af solpletter, nordlys og raketopsendelser. Signalerne kan også få elmålere til at løbe løbsk og forårsage regninger på mange tusinde dollars. Han påstår, at dystre kræfter kunne bruge VLF-bølger til at antænde alle detonatorer i Rusland. Kilderne til hans artikel er ikke oplyst og kan derfor ikke undersøges. Det kan næppe udelukkes, at dette drejer sig om genbrugte rygter og vilde spekulationer.

Hollywood-fantasier

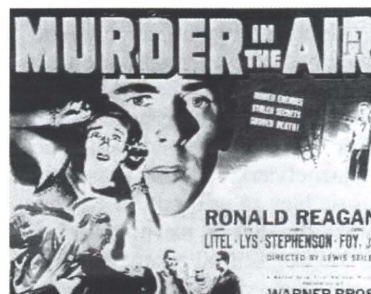
Når vi nærmer os de flyvende talerkeners æra, bør vi undersøge flere af de fiktive elementer i filmkulturen.

Sky Racket (1937): Flere postfly bliver skudt ned, og deres last stjæles. Piloterne forsvinder.

"Regeringen sender den barske pilot Eric Lane for at finde ud af, hvad der nøjagtigt sker. Man

ved, at Marion og Eric vil krydse hinandens veje. Ikke desto mindre gør de det på den mest opfindsomme måde! Piloten og den prominente persons skæbne er at finde sig selv begravet til halsen i intriger og i kamp med en flok brutale banditter, som bruger en topmoderne tingest til at lamme motorerne på fly og tvinge dem ned." (Video Yesteryear katalog 1998)

Murder in the Air (1940) med Ronald Reagan i en af rollerne indeholder et plot med et våben kaldet en tyngdekrafts-projektor, som kan paralisere elektriske strømninger og derved stoppe og ødelægge objekter. Den stopper et spionfly midt i luften. Det bryder i brand og eksploderer. (Rogin, 1987)

The Crimson Ghost (1946) er beskrevet som en serie, hvor skurken har til hensigt at erobre verden med en "cyclotrode, en antitatomar indretning som kortslutter alle elektriske kredsløb i området, når den aktiveres". Jeg ved ikke, om dette også indbefatter køretøjer. (Hardy, 1984)

For kort at vende tilbage til ikke-jordiske forgængere må vi huske, at Harold Sherman skrev en historie med titlen "Den Grønne Mand", som kunne læses i 1946 i oktober-udgaven af Ray Palmers blad *Amazing Stories*. I kapitel 1 står der: "Bilens motor begyndte pludselig at hakke og stoppede ... Han drejede tændingsnøglen, men motoren reagerede ikke." En stor sølvcigar steg ned med en musikalsk, snurrende brummen. En hvidklædt figur stiger ud. Bilisten antyder, at hans bil ikke vil starte. "Ja, jeg ved det ... Jeg observerede dig, da jeg nærmede mig Jorden og stoppede din motor med en lille stråle fra mit luftfartøj." Den fremmede sætter sig ind på bagsædet, og professoren stiger ind. "Motoren reagerede øjeblikkeligt. "Åh milde

Nærobservationer af 2. grad

himmel, han er fra planeten Talamaya!" (Sherman 1979)

Nu er vi i 1947 og ved begyndelsen af de flyvende tallerkeners æra. Der er ikke meget, som involverer elektromagnetiske effekter, men der er dog allerede vigtige elementer af fænomenet på spil. Under mediehysteriet påpeger en pressemeddelelse fra den 6. juli 1947, at tallerkenerne kan være relateret til rygterne om foo-fightere fra Anden Verdenskrig:

"Efterretningsofficerer troede dengang, at sfærerne kunne være fjernstyrede objekter sendt op for at forstyrre tændingssystemerne eller bringe uorden i de allieredes radarnetværk." Denne pressehistorie blev så udbredt, at Keyhoe hørte om den og nævnte den i sin første bog om tallerkenerne. (Keyhoe, 1950)

Den følgende dag – 7. juli 1947 – svævede seks "tallerkenlignende objekter" over en el-ledning i Hollywood, CA, kl. 3.10 om natten. De var små, stationære og i lav højde. (Bloecher, side 1-11; sag #637). Samtidig hørtes statisk støj i radioen. En elektrisk udladning af en slags synes at være en rimelig forklaring på både objekterne og den statiske støj.

Den 15. juli træder en person ved navn Fred Johnson frem for at bevidne, at han måske har set de samme objekter som Arnold, da Johnson befandt sig på Mount Adams. Men Johnson så dog ikke så mange. Arnold så 9. Johnson så kun 6 eller 7. Og mens Arnold understregede, at han ikke så nogen hale på tallerkenerne, rapporterede Johnson at have set "et objekt bagerst", som "lignede den store viser på et ur, som svingede fra side til side" (Gross, 1982). Foruden denne side-til-side bevægelse observerede han også, at nålen på kompasset, som han tilfældigvis havde i hånden, svingede fra side til side. Man kan godt stille spørgsmålstejn ved værdien af denne rapport. Teknisk set rapporterede hverken Arnold eller Johnson om helt cirkulære objekter. Begge havde også potentielle naturlige forklaringer (Kottmeyer 1997). Og dertil kommer, at ingen fartøjer eller instrumenter fejlede under observationen. Som konklusion kan det dog siges, at sådanne rapporter med tiden bidrog til den opfattelse, at ufoer var drevet af magnetiske indretninger, som siden har fået skyld for EM-effekterne.

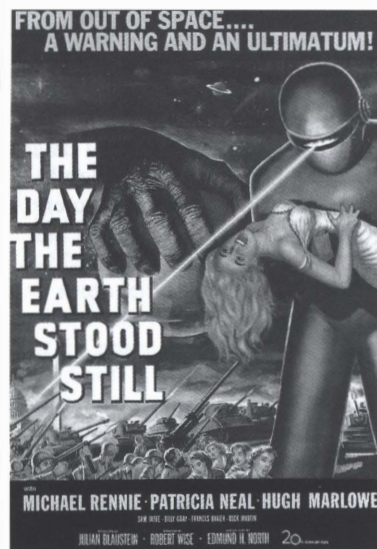
Man kunne måske roligt afvise beretningen fra John Jensen den 23. juli 1947, fordi den ikke er en "rigtig" EM-sag, men nogle detaljer kalder på opmærksomhed. Han er pilot på et fly, da han ser lys reflektere fra det, som – han tror – er et højtgående fly. Motoren på hans fly begynder at hoste og hakke. På trods af at han giver gas, dør den. Næsen på flyet dykker ikke, men forbliver låst fast i vandret position. Kort efter opskræmmes han af at se, at fartmåleren står på nul. Jensen føler en form for "elektricitet" og har på fornemmelsen, at han bliver iagttaget og undersøgt. Da han kigger ud, ser han en tallerken med køjer langs siden, ligesom på en oceandamper. Den ser ud til at være kraftigt bygget, og den giver ham en følelse af "en superintelligens, som ikke er fra denne planet." Det lykkedes ham kort efter at starte motoren. (Wilkins, 1967, 1954). Den fulde historie minder om en svag parallel til *Murder in the Air*, tilsat forteanske krydderier. Det er uklart, om nogen nogensinde har taget sig tid til at undersøge det, men i mit øre lyder det som skamløs fiktion og ikke som en autentisk oplevelse.

I 1948 kommer en af de første bøger om flyvende tallerken i trykken: Bernard Newmans spionroman "The Flying Saucer". Den rummer beskrivelser af stråler, som stopper motorer. Men de bliver dog ikke gjort til en del af en ægte invasion af aliens, men er i stedet udviklet af forskere, som gør brug af teknologi fra den seneste krig. Historien spiller bevidst på Marconi-rygterne: "I årevis har forskere vidst, hvordan man standser en motor ved at forstyrre dens elektriske processer via en impuls eller 'stråle'. Problemet var, at det krævede et stort og kompliceret apparat, og at dets rækkevidde var kort. Derfor var langt simple metoder tilgængelige – som fx at skyde en kugle igennem motoren. Nu har Drummond i høj grad simplificeret apparatet og forøget dets styrke. Alt efter de atmosfæriske forhold var apparatet effektivt på en afstand af 10 til 20 miles."

Dette resulterer i, at fly styrter ned, og at en konvoj af lastvogne og jeeps – mærkeligt nok også dem med dieselmotor – bliver stoppet. Læsere af Rodeghiers bog vil vide, at dieselmotorer også

stopper i "ægte" ufo-rapporter. Det bør bemærkes, at disse motorstoppende stråler ikke stammer fra tallerkenere, men fra metaltårne, som tilskrives aliens, men som er falsknerier. Selv om Jacques Vallée i sin artikel om Newmans bog påstår, at den er den første reference til ufo-effekter på bilers tændingssystem, så kan læseren nok se det problematiske i dette på nuværende tidspunkt. (Vallée, 1988)

Spillefilm var hurtige til at koble motorstoppende stråler sammen med flyvende tallerken via gale videnskabsmænd og aliens. I Bruce Gentrys *Daredevil of the Skies* (1949) bliver flyvende skiver beskrevet som supervåben, der skal bruges til at destruere Panamakanalen og erobre Nord- og Sydamerika. Da en skive nærmer sig et fly fløjet af Gentry, "går instrumenterne amok" og begynder at ryge. Han er nødt til at springe ud. Disken kommer tættere på hans fly og sprænger det i luften som en flyvende torpedo. Det bliver aldrig sagt direkte, at disken får instrumenterne til at gå amok, men sammenhængen er tydelig. Man får at vide, at disken ikke stammer fra aliens, men fra en gal forbryder, som kalder sig selv The Recorder. (Kottmeyer, 1999)

I filmklassikeren *The Day the Earth Stood Still* (1951) lander den flotte rummand Klaatu i Washington D.C. i en stor flyvende tallerken. En Einstein-lignende videnskabsmand overbeviser ham om værdien af en magtdemonstration, der kan vise hans styrke, uden at nogen bliver dræbt. Kla-

atu påvirker al elektrisk energi på Jorden med undtagelse af hospitaler og fly. Dette får den menneskelige civilisation til at stå stille en time.

Nogen vil måske undre sig over, hvorfor denne film-fortælling under 1952 ufo-bølgen ikke skabte sager med tallerkener, der standser biler. Flere ting taler imidlertid imod dette:

For det første ser vi ikke dette ske, mens tallerkenen er i luften. For det andet sker det over hele planeten. Dette er ganske klart noget, som ikke vil foregå spontant i virkeligheden på samme måde, som det sker for en enkelt bil.

Der er endnu et svar. Ikke alene lånte kontaktpersoner elementer som dragter uden lynlåse og advarsler om at stoppe atomteknologien fra denne film. En havde faktisk frækheden til at låne det plot, som indgik i titlen. Kontaktpersonen George van Tassel fortalte, at hans bror fra rummet med navnet – og nej, det er ikke en vits – Knut – havde evnen "til at lukke ned for al elektricitet på Jorden", med det han kalder en Julifer.

Klaatu, Barada, Nikto

Med disse magiske ord får robotten Gort sine kommandoer i filmklassikeren "Den dag Jorden stod stille", der nu genindspilles og får premiere i slutningen af 2008. Gammel kærlighed ruster åbenbart stadigvæk ikke. Og science fiction-elskere kan se frem til genindspilningen af filmen fra 1951 "The Day the Earth Stood Still". Filmen har siden sin premiere uden al tvivl med sin fremtoning, sin karakter og ikke mindst det rumskib, helten Klaatu nødlandede i, haft en utrolig stor indflydelse på og cementeret opfattelsen af flyvende tallerkener, som de uidentificerede flyvende genstande hed i halvtredserne. Filmen fangede glimrende den paranoia og frygt, der gennemsyrede det amerikanske efterkrigstidssamfund i starten af Den kolde Krig.

Historien er i sin korthed, at den flyvende tallerken lander midt i Washington. Rummanden Klaatu og hans stærke robot Gort stiger ud af rumskibet, men bliver beskydt af en nervøs amerikansk soldat. Klaatu har en vigtig besked til hele Jordens befolkning, men han støder ind i uventede kommunikationsproblemer. Det er nødvendigt for Klaatu at finde en alternativ måde at få sit budskab igennem på: "Mennesker på Jorden – Lev i fred med hinanden – eller bliv tilintetgjort som den trussel, I er og udgør for de andre planeter i universet!"

Budskabet adskiller sig ikke fra indholdet i kontaktpersonen George Adamskis skrifter eller for den sags skyld, hvad der kommer af budskaber fra div. rumskibs-sekter i vore dage.

Det er filmselskabet 20th Century Fox, der står bag genindspilningen af Robert Wises science fiction-klassiker. Den Golden Globe-nomineerede skuespiller Jon Hamm har fået rollen som dr. Granier, en NASA-medarbejder, der skal samle et forskerhold, da et rumvæsen ankommer til Jorden og truer med at udslutte hele planeten, hvis menneskeheden ikke lever i fredelig sameksistens. Keanu Reeves spiller rumvæsnet Klaatu, som eskorteres af en avanceret og farlig robot. Jennifer Connelly spiller en af forskerne, og Scott Derrickson står for instruktionen på filmen. David Scarpa har udarbejdet manuskriptet til projektet, der påbegyndte de første optagelser i december 2007.

Naturligvis har oplysningerne om denne nyindspilning fået science fiction-fans rundt om op på barrikaderne. Mange mener jo, at Robert Wises klassiker fra 1951 ikke kan overgås.

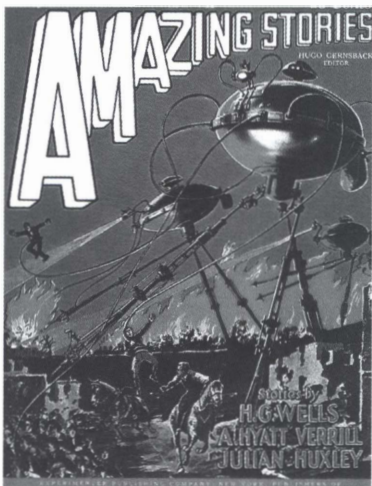

Ole Henningsen

Nærobserverer af 2. grad

Filmserien *Blackhawk* (afsnit 6) (1952) introducerer en videnskabsmand, der har tæmmet "de destruktive kræfter i en anti-motor stråle". Det er en usynlig stråle, som bevæger sig med tre gange lysets hastighed og tiltrækkes af et målobjekt lavet af et hemmeligt metal. Den bruger komprimeret statisk elektricitet. "Ved fuld styrke vil den kunne jævne en hel by med jorden." I serien ødelægger den kun en stol. Da den rettes imod *Blackhawk* og en kollega, fremkalder den en tilstand af paralyse. Senere retter spioner fra det gamle land den imod et fly, som flyves af *Blackhawk*. Elektronikken bryder i brand, motoren hoster, og *Blackhawk* må springe ud i faldskærm. Mærkeligt nok glemmer *Blackhawk* og hans kollega at blive paralyseret denne gang. En robotdisk, genbrugt fra Bruce Gentrys *Daredevil of the Skies*, flyver i et senere afsnit, men der er ingen direkte forbindelse til den nye stråle. Vi er ganske klart tilbage ved traditionen med den gale videnskabsmand.

George Pals produktion af *War of the Worlds* i 1953 er delvis relevant. Da de invaderende Mars-boere ankommer til Jorden, oplever en nærliggende by blackout af både elnettet og telefonsystemet. Høreapparater og ure stopper også. Det ser snarere ud til at være en sideeffekt af et kraftigt magnetfelt end et våben. En videnskabsmand, som ser de standsede ure, beder om en nål. Den klæber til et af lommeurene. En af manuskriptforfatterne har tydeligvis gjort sit hjemmearbejde, for dette er en scene af vigtighed for en senere scene i filmen, hvor hovedpersonen opdager, at Mars-boerne svæver over landskabet gennem en strøm af magnetisme.

Et magnetfelt stærkt nok til at holde kampvognslignende køretøjer, som dem i filmen, svævende, vil helt sikkert også kortslutte elnettet i et stort område og magnetisere metalobjekter som urene i filmen.

Devil Girl From Mars (1954) er en noget mindre ruminvasionsfilm, men den er bemærkelsesværdig ved, at både biler og ure går i stå, da et stort rumfartøj fra Mars lander. Det var en britisk produktion. Tilstedeværelsen af en robotledsager for den kvindelige pilot tyder klart på inspiration fra *The Day the Earth Stood Still*, så temaet med motorer, der stopper, synes logisk nok at være afledt fra denne film. Hvad, der er uklart, er, hvorvidt sager med motorstop i den franske ufo-bølge kan være en mere sandsynlig kilde til denne scene. I Amerika havde filmen premiere den 27. april 1955, men der er kun lidt information om, hvornår filmen blev lavet og vist i England. Jeg tror, at muligheden for inspiration fra den franske bølge må tages alvorligt, men det er ikke afgørende, når man tager alle de tidligere sager i betragtning som inspiration.

Jeg må indrømme, at det ville være dejligt at kunne foreslå, hvorfor EM-effekter forekom i Frankrig i 1954 under deres Mars-boerpanik, men jeg har ikke studeret emnet. Min interesse var mere fokuseret på den amerikanske situation. Jeg har mine grunde til at antage, at den franske affære fra 1954 ikke havde nogen forbindelse med fremkomsten af ideen i Amerika i 1957. Mens *Devil Girl from Mars* fascinerer som en tidlig filmisk ma-

nifestation af den motorstoppende stråle og som en del af et årtilangt udviklet koncept, så er der overbevisende grunde til at benægte dens relevans for opbygningen af den amerikanske ufo-myte. Den er ikke det manglende led, men en del af et "sidespor".

Et lignende fascinerende stykke af et sidespor findes i et foredrag af Manly P. Hall fra den 2. juli 1950. Hall var en interessant figur i den magiske tradition, og i 1950'erne nedskrev han sine tanker om den stadigt voksende ufo-gåde. Der er en spådomsagtig passage cirka firefemtede inde i teksten:

"Men deres konstruktion, formation, måden de opererer på, antyder, at de enten vil blive brugt til at sprede stråler eller en form for naturkraft ... muligvis en eller anden måde at kortslutte motorer på, eller påvirke eller angribe forskellige mekaniserede indretninger ..." (Hall, 1950)

Nu er det interessant, at Hall i disse linjer ikke tænkte på tallerkener som fremmede rumfartøjer. Han troede, at de var jordiske spionfly. Han havde i de eksisterende rapporter absolut intet set, som antydede en forbindelse. Ingen havde endnu rapporteret denne effekt. Det kunne være et resultat af den foo-fighter-forbindelse, som blev foreslået i 1947, men Hall havde ikke set Keyholes genbrug af artiklen, da Keyholes bog ikke var udgivet, da Hall skrev dette.

Jeg skal understrege, at Halls foredrag sandsynligvis kun blev hørt af en lille håndfuld personer i 1950 og var glemt, esoterisk

tankegang i mange årtier. Det er fascinerende, ikke på grund af nogen potentiel indflydelse det måtte have haft – jeg tror, at muligheden for dette er lig nul – men fordi det viser, at den ide, at tallerkener kan lamme motorer, let kunne have fået fat så tidligt som på dette tidspunkt, hvis de rette omstændigheder havde eksisteret. Hvad de åbenlyst ikke gjorde. I USA var de rette omstændigheder ikke til stede før i 1957.

Levelland-sagen

Mens ufologer strides om, hvorvidt der er en væsentlig tilstedeværelse af EM-effekter i det første årti af de flyvende tallerkeners historie, så er det hinsides enhver diskussion, at en skelsættende begivenhed fandt sted i løbet af 1957 – en hændelse, der for evigt kobledes sammen med enden til at kunne standse motorer – nemlig en række observationer, der fandt sted i Levelland, Texas, om aftenen den 2.-3. november 1957. Sagen er blevet betragtet som en af de ti bedste ufo-sager (Story, 1981) og genfortalt mange gange. Min gennemgang vil fokusere på elementer, jeg betragter som de mest relevante.

Den første, vigtigste og bedst dokumenterede del af Levelland-sagen involverer en landarbejder ved navn Paul Saucedo, som sammen med en kammerat, Joe Salaz, kørte i en varevogn langs Rute 116. Et hvidgult lys kom susende ud fra en nærliggende mark, passerende lige hen over dem ledsaget af en lyd som torden og en trykbølge. Bilen rystede pga. lufttrykket, og Saucedo mærkede varmen fra objektet. Det var torpedoformet ligesom en raket, og dets længde var omkring 200 fod (ca. 60 m). Han mener, at det fløj med 600-800 miles i timen. Motoren og forlygterne på lastbilen svigtede, da objektet nærmede sig. Da objektet forsvandt, tændte

forlygterne igen, og han kunne uden problemer starte bilen.

Der er nogle problemer med Saucedos beretning – problemer, som ofte overses af ufo-fanatikere. Saucedo fortæller for det første ikke noget om en flyvende tallerken. I luftvåbnets arkiv om episoden står der, at det var hans opfattelse, at der var tale om “en elektronisk kontrolleret raket”. Han nævner ikke noget om, at den skulle være af ikke-jordisk oprindelse.

For det andet fortalte han, at objektet “havde en gul flamme, som kom ud bagfra, og hvid røg omkring flammen”. Dette passer bedre med jet- eller raket-fremdrift, så objektet var nok mere af jordisk teknologi end et ikke-jordisk fænomen. Når man tager røgen og flammerne i betragtning, er det klart, at vi ikke har med den type af elegante magnetdrevne tallerkener at gøre, som flyder over landskabet ligesom i andre beretninger, fx Betty og Barney Hill, Father Gill og Exeter.

Det har været foreslået, at en mindre tornado kunne gøres ansvarlig for sådanne ting som raket-formen (= en forvrænget tragt), hvid røg (= sky af opsamlende fragmenter langs med jorden), og rystelserne af lastbilen og trykbølgen. En opadgående puls af lyn i eller bag tragten fuldender beskrivelsen af tordenen. Det bør bemærkes, at elektriske og selvly-

sende effekter sommetider observeres i natlige tornadoer. De kan se anderledes ud end normale lyn, fx kan lyn mere have form som et bredt sværd end som en slank tordenkile. (Corliss, 1974)

Det, der for alvor afliver rumskibs-versionen, er et faktum, som de fleste genfortællinger af hændelsen mangler: Undersøgelser viste, at Saucedos bil var gået i stå, fordi en mekaniker havde arbejdet på fordelerrotoren den foregående dag. Et stykke af den gamle rotor var ikke blevet fjernet og havde kilet sig fast mellem distributionspunkterne. Dette havde fået det elektriske system til at fejle. (Randle, 1999, s. 25). Den eneste ufolog, som nævner denne afgørende fejl – Kevin Randle – forsvarer blindt, at dette ikke kan forklare Levelland-hændelserne, fordi der er mange andre rapporter om biler, der fejler, og de kan åbenlyst ikke alle have en brækket rotor. Men det er helt klart, at ingen udenjordiske kræfter var involveret i Saucedos tilfælde. Da der ikke var nogen fysisk forbindelse mellem observationen og motorens svigt, ville det være et latterligt usandsynligt tilfælde, hvis de efterfølgende rapporter bedst forklares med motorstoppende stråler eller kosmisk skabte magnetfelter.

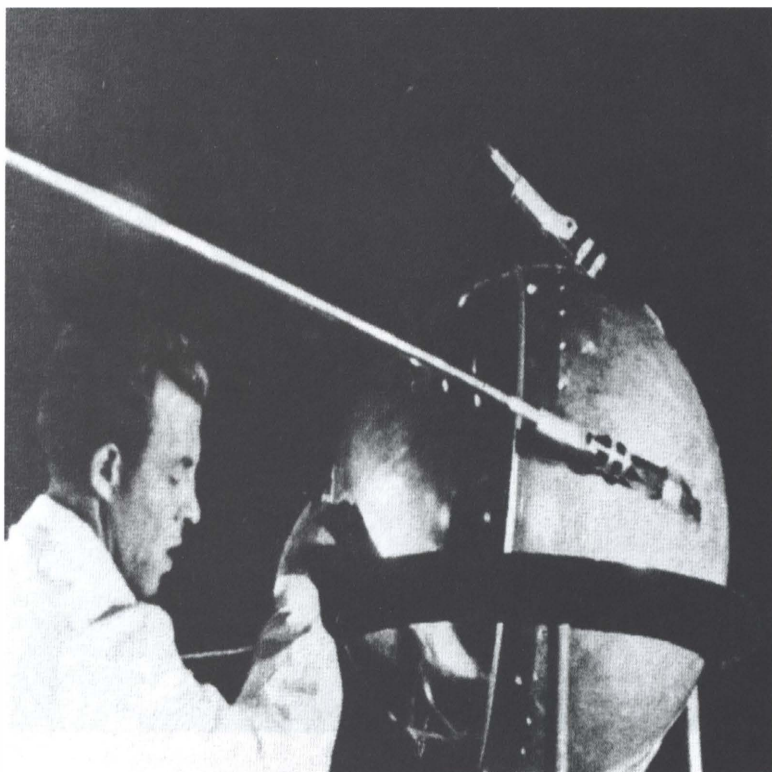
Scenariet har nok været følgende. Uden at vide, hvad den virkelige grund var til, at Saucedos bil svigtede, begyndte en historie

Politibetjent A.J. Fowler indsamlede de fleste vidneudsagn i Levelland-sagen. For nyligt udtalte Fowler, at han altid havde været overbevist om, at det involverede objekt var noget, som luftvåbnet eksperimenterede med.

Nærobserverationer af 2. grad

En sovjetisk tekniker klargør verdens første satellit, Sputnik 1, inden opsendelsen den 4. oktober 1957.

(Foto: NASA/Asif A. Siddiqi)

at cirkulere i lokalområdet om, at de gamle Marconi-stråle-rygter var sande, og at de var dukket op i en hemmelig maskine i det nærliggende område. Noget, der forstærkede både troværdigheden og chokket ved rygterne, var den kendsgerning, at Sovjetunionen måneden forinden havde opsendt to Sputnik-satellitter. De blev i vide kredse anerkendt som et fremskridt i ballistisk missilteknologi og forstærkede bekymringen for, at Sovjetunionen kunne ramme ethvert sted på Jorden.

Mere relevant for denne hændelse, så havde nyhedsbureauet Associated Press kort før bragt en historie om en læge fra New York. Lægen hævdede, at den første Sputnik på en eller anden måde kunne åbne hans garagedør. Lignende historier dukkede snart op fra hele landet. Selv om mange af dem åbenlyst kom fra spøgefugle, der ville have deres navn i avisen, var der også mere troværdige personer som en orkan-forsker i Florida, ved navn John M. Williams, hvis garagedør angiveligt skulle have været åbnet tre gange af Sputnik. (Dickson, 2003). I denne atmosfære af frygt og rygter om muligheden for at gøre elektronisk skade på lang afstand har en rapport om en elektronisk raket, der stopper et køretøj, givet genlyd og umiddelbart virket troværdig.

I de følgende timer bliver ethvert problem med en bil og

tilfældige lys sat i forbindelse med spekulationer om, at det skyldes Saucidos Sputnik/ufo. I et område med mindst 10.000 mennesker er det ganske forventeligt, at nogle få ved et rent tilfælde vil opleve problemer med elektronikken i deres bil. Når det sker, kigger de pågældende rundt, og et hvilket som helst strålende lys er en mulig ufo, som får skylden. Tilmed er det højst sandsynligt, at en del af disse rapporter ikke er andet end opspind eller overdrivelser for at lave sjov. Som Antonio Rullán opdagede i sin analyse af sagen, så blev fire af vidnerne (James Long, Jim Wheeler, Jose Alvarez og Frank Williams) aldrig interviewet og kendes kun via et enkelt telefonopkald til A. J. Fowler den nat, hvor episoden fandt sted. Under sådanne omstændigheder er det svært at bedømme, hvor alvorlige og troværdige de er. (Rullán, 1999)

Ronald Martin, en 18-årig lastbilchauffør, blev interviewet af en journalist fra *Lubbock Avalanche Journal*, men ikke af luftvåbnet eller politiet. Et lokalt rygte fortalte, at Ronald Martin ikke kan have været dér, hvor han påstod, under de omstændigheder han beskriver.

Luftvåbnets rapport bringer ting som kuglelyn og tordenvejr i området frem som mulige kilder til de forskellige begivenheder, men det antydes også, at luft-

våbnet har opfattet psykologiske faktorer som vigtigere. Rapporten bemærker, at ATIC benægter, at kuglelyn var en afgørende faktor i Levelland-episoden, men hælder mere til den forklaring, at begivenhederne kan være udløst af tordenvejr og: "Uvejret skabte en høj grad af anspændthed blandt indbyggerne. Anspændtheden viste sig i deres reaktioner på almindelige omstændigheder, og for nogle betyder det, at deres oplevelser overdrives." (U.S. Air Force Report, 1957)

Rullán har også påvist, at der er selvmodsigelser i de indsamlede udsagn:

- Form: torpedo, en skive brød, kugleformet.
- Størrelse: rækker fra under 30 fod til over 200 fod.
- Farver: blå, hvid, orange.
- Bevægelse: vandret bevægelse, lodret faldende, lodret stigende, svævende.
- Lyd: fra "som torden" til ikke at have bemærket lyd. To personer ser det blinke, mens andre ikke gør det.

Disse forskelligheder taget i betragtning er det tvivlsomt, om ét objekt var ansvarligt for alle beskrivelserne. (Rullán, 1999, "Searching for Patterns"-afsnittet). Mere sandsynligt involverer det tilfældigt valgte objekter, som blev overfortolket i skyndingen, og personer der kopierede Saucidos centrale beretning om, at motoren og lyset fejlede, men som ikke gengav de nærmere detaljer om den lokale tallerken/Sputnik korrekt.

I den første kategori er sherif Weir Clems ufo i luftvåbnets rapport beskrevet som en lysstribe, der varede to sekunder. Det lyder perfekt som et meteor og retningen – fra syd mod vest – passer med et meteor fra meteorsværmen Tauriderne, som normalt når sit højdepunkt omkring den 3. november.

Newell Wrights beretning er også i denne kategori. Ingen benægter, at Wright var et pålideligt vidne. Når det kommer til stykket, ser han et lys med en eller anden form – æggeformet eller som et brød. Lyset var klart nok til at blive reflekteret fra hele bredden af den tosporede vej, som han kører på. Wright siger, at der var et tæt skydække, og at der faldt en let regn på observationstidspunktet. Selv om han nu tror, at han har set objektet i 4 til 5 sekunder,

så mente han oprindeligt, at observationen havde været 4 eller 5 minutter. Hvis det drejer sig om sekunder, er teorien om kuglelyn mulig. Men undersøgelser af historiske begivenheder favoriserer normalt de tidligste udsagn. Hvis det drejer sig om minutter, så er vi i højere grad konfronteret med muligheden for landingslys på et fjernt, lavtgående fly set under fronten af skydækket. Luftvåbnet var næppe opmærksom på den lokale karakter af det lave skydække, sådan som vejrdata senere antydede. Luftvåbnet kan have fortolket Wrights udsagn om lave skyer således, at det involverede hele himlen, og dermed afvist muligheden for, at noget fly var synligt. Man må huske, at fra øjenvidnets perspektiv kan flyet se ud til at befinde sig meget højere oppe end skydækket, mens dets vinkelhøjde stadig er et godt stykke under vinklen af forkanten på et lavt skydække. Den rugbrødslignende form kan også bedre forklares som lysene på et fjernt fly.

På grund af den lette regn må vejen have været våd og meget reflekterende. Dette passer med lysskæret, der strakte sig over hele vejens bredde. Problemerne med bilen passer med, at vand bringer uorden i strømfordeleren og ledninger til tændrøret. Da bilen står stille, tørrer varmen fra motoren fordeler og ledninger og tillader bilen at genstarte. Vandet er sandsynligvis sprøjtet op fra en pyt på vejen. Jeg har tidligere kørt i biler, som opførte sig på denne måde i regnvejr. Våd elektronik giver en mere fornuftig forklaring på, at bilen kan starte igen. Et massivt kraftfelt ville mere sandsynligt smelte ting som generatoren end kortvarigt sætte den ud af funktion.

Vi ville ikke have hørt om Wrights bilproblemer, hvis det ikke var, fordi Saucedos historie endte i aviserne. Wright tænkte i begyndelsen ikke så meget over uheldet med bilen, men hans forældre pressede ham til at gå til myndighederne. Den følgende dag diskuterede han det med professoren for Elektronisk Ingeniørarbejde, som han arbejdede på deltid for på Texas Tech, og blev tilfreds med den forklaring, at hans observation var et kuglelyn. Dette kan være årsagen til, at hans senere opfattelse af begivenheden var, at den havde været me-

get kortere, end han først havde rapporteret. Han antydede, at folk var skuffede over, at han troede, det var et naturligt fænomen, men med henblik på hans følelser kan det have været bedre end alternativet (det vil sige at blive betragtet som en tallerken-fanatiker eller en inkompetent observatør).

Det er værd at nævne, at A.J. Fowler, den betjent som indsamlede de fleste vidneudsagn, for nyligt udtalte, at han altid havde været overbevist om, at det involverede objekt var noget, som luftvåbnet eksperimenterede med. (Rullán, 1999: Afsnittet: "The Extraterrestrial Spaceship Hypothesis")

Det tåler at blive gentaget, at skeptikere fremfører, at et anderledes mønster af effekter burde have vist sig, hvis en massiv magnetisk kraft var i spil. Man ville ikke blot få nogle få rapporter om biler, der gik i stå, men et massivt strømudfald – hundredvis af smeltede radiokomponenter, hele byer uden elektricitet, store områder med magnetiseret metal, fx magnetiserede vejskilte, broer og jernbaneskiner. Og dette problem er symptomatisk, ikke blot for Levelland-sagen, men for sager med elektromagnetiske effekter generelt. Hvis man havde et stort og klart afgrænset område med massive elektriske forstyrrelser, ville videnskabsmænd tro på, at noget virkeligt og mystisk var sket.

Levelland, Texas, fik med ét landsdækkende opmærksomhed, da aviserne begyndte at skrive om ufoer, der skabte problemer for bilmotorer. Journalisterne døbte Levelland-ufoerne "what-niks" (jf. Sput-nik; what-nik kan fx oversættes til: en-eller-anden-tingest). De havde uden tvivl på fornemmelsen, at der var en eller anden årsag-virkning-sammenhæng mellem Sputnik-chokket i den offentlige bevidsthed og så dette teknologisk frembragte kaos. (Girard, 1989)

Efterhånden, som ufo-rapporterne begyndte at hobe sig op i rumalderens barndom, blev færre og færre mennesker overraskede over denne nye drejning i ufo-fænomenet. Næsten tre dusin EM-rapporter dukkede op under 1957 ufo-bølgen ifølge Rodeghiers observationssamling. Den ide, at det drejede sig om et nyt, jordisk våben blev hurtigt undermineret af den kendsgerning, at rappor-

terne bredte sig over så stort et område som Canada, Alaska, Ohio, Louisiana, New Hampshire og Brasilien. Var de forblevet inden for den operative rækkevidde af en enkelt jordisk base, så er det muligt, at ideen om et hemmeligt militærvåben ville være blevet fastholdt. Den ikke-jordiske forklaring passede meget bedre til den omfattende udbredelse, men de udvalgte mål var lidt svære at forstå – politifolk, taxichauffører, mælkemænd, husmødre og kornopkøbere.

Selv om ufo-bølgen var mindre end den i 1952, modtog Blue Book på kulminationsdagen – den 6. november – faktisk flere rapporter på en enkelt dag end på nogen anden dag i Blue Books historie. Måske afspejler de mange rapporter den personlige sårbarhed, som bilejere følte over for den påstand, at Sovjetunionen kunne stjæle den form for "frihed", som betyder mest for bilelskende amerikanere.

Ufo-bølgen klingede meget hurtigere ud end den i 1952 og resulterede i et færre antal rapporter ved slutningen af måneden. Dette er der flere mulige forklaringer på: En masse "før-mig-til-din-leder"-vittigheder, nogle åndssvage historier om møder med aliens, og en kontaktperson der blev afsløret i at have en lang straffeattest. Men måske var det noget andet. Selv om ufo-bølgen var kort, forsvandt rygterne om, at "noget" kunne standse motorer, ikke.

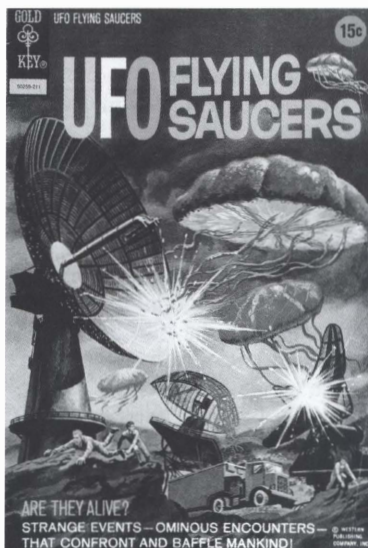
I de følgende år dukkede hundredvis af historier som dem fra Levelland op, men aldrig igen med samme intensitet som i november 1957. Ufologer fremhævede rapporternes betydning ud fra deres egen regelsæt. Nogle gav massive kraftfelter skylden – ofte skabt af magnetiske eller kosmiske stråler. Andre søgte tilbage til de kulørte blades supervåben, der kunne stoppe motorer. Det bedste eksempel findes i Lorenzens paperback "Flying Saucers: The Startling Evidence of the Invasion from Outer Space" (1966):

"Mr. Lorenzen var den første, der i fuld alvor foreslog, at hvis vi tager foo-fighternes studier af fly i slutningen af Anden Verdenskrig og sammenholder dem med ufoers nærobservationer af biler, så ser der ud til at være blevet udviklet et våben, der kan sætte bilers fremdriftssystem ud af funktion, og våbnet bliver testet på forskel-

Nærobservationer af 2. grad

lige typer biler under forskellige forhold, herunder også forskellige vejrforhold.

I en kort artikel med titlen *UFO Weapons – Comments on the Technical Aspects Involved* slår dr. Fontes fast, at ... ufoer kan skabe sekundære strømkredse i tændingssystemet på biler og fly med stempelmotorer, stærke nok til at ødelægge synkroniseringen af tændrørens funktion og dermed standse motoren; at de kan forstyrre, som de vil, radiosendere og radiomodtagere, elektriske generatorer, batterier, telefonlinjer og alle øvrige elektriske kredsløb, og at disse 'elektriske effekter' ikke blot er en sideeffekt ved et kraftigt, elektromagnetisk felt, som findes omkring ufoerne, men er bevidst brug af et våben til forsvar eller angreb." (Lorenzen, 1966)

Spøgelserne fra Marconirygterne var endnu ikke manet i jorden. Men i løbet af 1970'erne forsvandt ideen om dette futuristiske våben. Lorenzen nedtonede fænomenet til blot at være et middel, som aliens måtte bruge for at få fat i mennesker. Motorstandsningerne, blev det foreslået, gjorde det muligt for aliens at kidnappe og udforske den menneskelige krop og psyke. Men selv i den rolle fortønde fænomenet sig, efterhånden som bortførelserne bevægede sig mere og mere ind i soveværelserne.

EM-effekterne er langsomt ved at forsvinde i ufo-kulturen. Whitley Streibers "Confirmations" (1999) var heldig at finde et tilfælde, der involverede en politibil, men det er en regulær sjældenhed i disse tider. Det er mit indtryk, at

næppe én ud af tusinde rapporter i NUFORC databasen involverer motorstandsninger.

Det er også interessant at se, hvordan den nuværende diskussion af EM-effekter sjældent nævner elektroniske problemer med biler fra 1980'erne eller 90'erne. En faktor, der sandsynligvis bidrager dertil, er den fortsatte forbedring af bilers elektronik. Tilbage i 1950'erne og 60'erne oplevede jeg personligt, hvor frustrerende det var at skulle justere tændrør i vores biler og lastbiler, når de begyndte at køre dårligt og gå i stå. Mekanisk friktion sled den mekanisme væk, som åbnede mellemrummet til gnisten i tændrøret, indtil den ikke længere kunne frembringe nogen gnist. Engang i 1970'erne blev det fjedrepåvirkede mellemrum erstattet med en støbt enhed, som ikke slides væk. Der er ikke længere noget at justere inde i tændrøret. Dette alene har sikkert mindsket antallet af motorproblemer markant over hele landet.

EM-effekter på andre genstande forekommer stadig, især i de indretninger forskere sætter op for at få bevis for de "Grå" i bortførelsessager. Af og til ser vi en pudsig variant af det som fx i et tilfælde, hvor en elektrisk kørestol ikke fungerede i nærheden af en ufo. Det er værd at bemærke, at der er ganske mange påstande i ufo-litteraturen om sammenbrud, som overhovedet ikke har noget med elektronik at gøre. Det ville kræve uendelige ressourcer at kortlægge og forklare de mange bizarre problemer, som ufoer har fået skylden for – fra brande til seksuelle problemer – og ligger uden for denne artikels formål. Så lad mig sætte punktummet her og opsummere.

Ufoernes evne til at standse bilmotorer har rødder, der tydeligt kan spores tilbage til en stor mængde science fiction og krigsrygter. Jeg håber, at fremtidige historikere i særlig grad vil være bevidst om, at Levellandklassikeren ikke er relateret til *The Day the Earth Stood Still*, sådan som det er blevet foreslået fra tid til anden. Den er nærmere baseret på rygter om hemmelig, jordisk våbenudvikling.

Ufologer regner med, at indsamlingen til videnskaben af disse rapporter vil give et praktisk udbytte engang i fremtiden ("UFO Evidence", 2005; Cashman, 2004;

Orion, 1997). Intet tyder dog på, at dette vil ske. □

Referencer:

- Otto Binder: *What We Really Know About Flying Saucers*, Fawcett Gold Medal, 1967, s. 75
- Everett Bleiler: *Science Fiction: The Early Years*, Kent State University, 1998
- Everett F. Bleiler: *Science Fiction: The Gensback Years*, Kent State University, 1998
- Ted Bloecher: *Report on the UFO Wave of 1947*, Eget Forlag, 1967
- Nick Bojars: *The Beauty of the Flying Saucer*, Raven Publishing, 1979
- Mark Cashman: "Project 1947: EM Effects Catalog". Temporal Doorway website, 2004, www.temporaldoorway.com/ufo/catalog/emeffect/index.htm
- Jerome Clarke & Loren Coleman: *The Unidentified*, 1975, s. 55-6
- I.F. Clarke: *Voices Prophesying War 1763-1984*, Oxford University Press, 1966
- William R. Corliss: *Strange Phenomena: A Sourcebook of Unusual Natural Phenomena*, Volume G-1, Corliss, 1974: GLD-012; Luminosity Accompanying St. Louis Tornado of February 10, 1959 & GLD-015; Luminous Phenomena in Nocturnal Tornadoes
- Paul Dickson: *Sputnik: The Shock of the Century*, Berkley, 2001, s. 115
- Barry Downing: *The Bible and Flying Saucers*, J.B. Lippincott, 1968, s. 90-93
- George Fawcett: "What We Have Learned from UFO Repetitions", MUFON 1985, i *UFO Symposium Proceedings*, s. 21-40
- Daniel S. Gillmore, ed.: *Scientific Study of Unidentified Flying Objects*, Bantam Books, 1968
- Robert Girard: *An Early UFO Scrapbook*, Arcturus Book Service 1989, s. 170. Heri gengives et avisudklip fra United Press med titlen "Flying Whatnik Reports Come from Many Sectors", dateret 7. november 1957
- Loren Gross: *UFOs: A History: Volume 1: July 1947-December 1948*, Arcturus Book Service, 1982, s. 18-19
- Richard Haines: "Fifty-Six Aircraft Pilot Sightings Involving Electromagnetic Effects", MUFON 1992, i *UFO Symposium Proceedings* s. 101-129. Findes på www.nicap.dabsol.co.uk/92apsiee.htm
- Richard Haines & Dominique Weinstein: "A Preliminary Study of Sixty Four Pilot Sighting Reports Involving Alleged Electromagnetic Effects on Aircraft Systems", National Aviation Reporting Center on Anomalous Phenomena, website 15. maj 2001

<http://www.narcap.org/reports/003/emcarm.htm>

Manly Palmer Hall: "The Case of the Flying Saucers", 12 sider foredrag-snoter, 2. juli 1950. Et print fra Blue Brethren hjemmesiden (ikke længere tilgængelig) i august 1998 med titlen "A 1950 Lecture on UFOs by Brother Manly P. Hall"

Phil Hardy: *Encyclopedia of Science Fiction Movies*, Woodbury Press, 1984

Allan Hendry: *The UFO Handbook*, Doubleday/Dolphin, 1979

R.V. Jones: "The Natural Philosophy of Flying Saucers" i Daniel S. Gillmore, ed. *Scientific Study of Unidentified Flying Objects*, Bantam Books, 1968, Appendix V; s. 923-4

Gregory Kanon: *The Great UFO Hoax*, Galde, 1997, s. 43

David H. Keller: "The Conquerors" i *Science Wonder Stories*, December 1929-January 1930

Donald Keyhoe: *The Flying Saucers are Real*, Fawcett, 1950, s. 35

Arthur Kostler: *Twilight Bar: An Escapade in Four Acts*, MacMillan, 1945

Martin Kottmeier: "Bruce Gentry, Serial Filler" i *Magonia Monthly Supplement* #18 August 1999; s. 1-2

Martin Kottmeier: "Resolving Arnold – Part 2 – Guess Again" i *The RE-ALL News*, 5, #7, July 1997; s. 1, 5-9

Coral E. Lorenzen: *Flying Saucers: The Startling Evidence of the Invasion from Outer Space*, Signet, 1966, s. 153, 157-8 og 196-7

John Moffit: *Picturing Extraterrestrials: Aliens Images in Modern Mass Culture*, Prometheus Books, 2003, s. 330

Bernard Newman: *The Flying Saucer*, MacMillan, 1950, s. 235-8

"UFO-Watcher Watcher" i *Newsweek*, March 20 1967, s. 111

Nova: "Tesla – Master of Lightning – Colorado Springs", PBS Website dokument

"Orion of San Diego: An Academic and Investigative Organization", website 1997 – med fokus på undersøgelser af kompasnålsager, <http://n6rpf.com-us.net/orion.html>

Kevin Randle: *Scientific Ufology*, Avon, 1999, s. 20, 25, 63, 68

Jenny Randles: "Re: Debunker's Guidebook – Randles" i *UFO Updates*, 19. april 2001

Ian Ridpath: "A Spanish Close Encounter Re-examined" i *Magonia* #22, May 1986, s. 7-8; arkiveret på hans hjemmeside: Ian Ridpath's UFO skeptic pages.

Mark Rodeghier: *UFO Reports Involving Vehicle Interference*, Center for UFO Studies, October 1981

Peter Rogerson: "Levelland: The Last Redoubt", ingen dato, ca. 2000

Michael Rogin: *Ronald Reagan, the Movie*, University of California, 1987 s. 1-3

Antonia Rullán: "Levelland Sightings of 1957" udgivet 18. oktober 1999, revideret 26. marts 2000, <http://www.temporaldoorway.com/ufo/guestpapers/levelland/>

Bill Schelly: *Words of Wonder: The Life and Times of Otto Binder*, Hammer Press, 2003

Harold Sherman: *The Green Man and His Return*, Amherst Press, 1979, s. 10-14

Ronald Story: *UFOs and the Limits of Science*, William Morrow, 1981, s. 155-9

Ronald Story: *Encyclopedia of Extraterrestrial Encounters*, New American Library, 2001, s. 306-308

Leonard Stringfield: *Situation Red: The UFO Siege*, Fawcett Crest, 1977, s. 94-5

J.P. Telotte: *A Distant Technology. Science Fiction and the Machine Age*, Wesleyan University Press, 1999, s. 78-9

UFO Evidence Website april 2005, "Elektromagnetic Effects" og "Vehicle Interference Cases: Key Articles, Document & Resources", <http://www.ufoevidence.org/topics/EMEffects.htm>; <http://www.ufoevidence.org/topics/VehicleInterference.htm>

"U.S. Air Force Report on the Level-land Case" i *Ufologist* 1 #6 (Palakta FL) October-November 1992; s. 13-14.

Jacques Vallée: *Dimensions: A Casebook of Alien Contact*, Contemporary Books, 1988, s. 167-8

Harold Wilkins: *Flying Saucers on the Attack*, Ace Books, 1967, 1954, s. 70-1

Kilde:

Magonia 90, november 2005

Oversættelse og bearbejdelse:
Peder Schultz/kmh

Nærkontakt af Tredie Grad

Hvor meget har science fiction-film gennem tiderne påvirket troen på besøg fra andre verdener? Antallet af ufo-oplevelser? Indholdet af rapporter? Disse spørgsmål er ofte blevet diskuteret – senest her i UFO-Nyt nr. 2/2007 i en leder under overskriften "Hvor stærk er CE3K-effekten?". I anledning af 30-året for den amerikanske premiere på Steven Spielbergs "Close Encounters of the Third Kind" har *International UFO Reporter*, som udgives af Center for UFO Studies (CUFOS), bragt en længere artikel om filmens tilblivelse, historie og betydning. Vi gengiver her et uddrag om filmens betydning for ufo-interessen.

På trods af forudsigelser fra skeptisk side (bl.a. Martin Gardner i "New York Review of Books", 26. januar 1978) om, at filmen ville udløse en sand bølge af observationer efter premieren, steg ufo-aktiviteten ikke, selv om in-

teressen voksede. CUFOS kunne notere sig, at folk indsendte rapporter om observationer, som havde fundet sted år før filmens premiere, men ikke nye observationer (*IUR*, februar 1978, s. 8). Spielberg gik med til at sende

CUFOS' observationsskema med filmen ud til udvalgte biografer, og det var nok den medvirkende årsag til, at de gamle rapporter dukkede op. CUFOS' sekretær Estelle Postol fortalte i *Daily (Ill.) Dispatch Moline* den 7.

For 30 år siden

januar 1978, at Centeret modtog 10-15 rapporter dagligt, sammenlignet med 3-5 før filmens premiere.

"Det, filmen gjorde, var at sætte emnet i et noget bedre lys," tilføjede hun.

Samtidig blev Det Hvide Hus oversvømmet med ufo-breve som et direkte resultat af filmen og på grund af præsident Carters kampagne året før, hvor han havde lovet at frigive klassificerede ufo-informationer (*Time*, 12. december 1977).

Jerome Clark skriver i leksikonet "UFO Encyclopedia" (Omni-graphics, 2. udg. 1998):

"I de seneste år, hvor rapporter om bortførelser har indtaget en fremtrædende rolle i ufo-fænomenet, vil skeptikere og benægttere hævde, at de storhovede væsner og tynde, grå aliens i filmen var

ansvarlige for det, som de let-påvirkelige vidner mente, de så. Folklorist Thomas E. Bullard, forfatter til adskillige videnskabelige monografier om bortførelsesfænomenet 'afprøvede' denne hypotese. Han skrev: 'Hvis filmen *Nærkontakt af Tredie Grad* har så stor indflydelse, som skeptikerne påstår, bør bortførelsesrapporter fra før filmens premiere i oktober [!] 1977 fremvise en større variation i typerne af aliens, mens senere rapporter bør være mere ensartede og afspejle de aliens, man ser i filmen.'"

I 1994 undersøgte Bullard 104 bortførelsesrapporter (38 fra før filmens premiere, og 65 indberettet lige efter). Han konkluderede:

"Materialet frikender Steven Spielberg med hensyn til at have skabt en standard-humanoid. Disse skabninger har eksisteret,

lige fra bortførelsesfænomenet tog sin begyndelse, og påstande om, at *Nærkontakt af Tredie Grad* har plantet denne forestilling, har simpelthen intet med fakta at gøre. En anden sandhed er, at standard-humanoider ikke dukkede op som en følge af filmen. De var der allerede ... Standardhumanoider er [desuden] ikke og har aldrig været den eneste slags væsener, som de bortførte har fortalt om. Monstre, mennesker og eksotiske typer udgjorde omkring 20% før *Nærkontakt af Tredie Grad*, og denne andel har været mere eller mindre konstant lige siden."

Måske er Spielbergs mest betydningsfulde præstation med *Nærkontakt af Tredie Grad* at portrættere aliens som stærke og alligevel venlige, til forskel fra 1950'ernes film og deres insektøjede væsener, der havde til hensigt at erobre planeten. Som Lester D. Friedman skriver i "Citizen Spielberg" (University of Illinois Press, 2006):

"*Nærkontakt af Tredie Grad* repræsenterer en mere progressiv, tolerant og endda kosmopolitisk vision af universet, end langt de fleste science fiction-film gør."

Flv. astronom og tidligere videnskabelig konsulent for Project Blue Book, J. Allen Hynek, havde en 8 sekunder lang optræden i "*Nærkontakt af Tredie Grad*". To timer, 2 min. og 57 sek. inde i filmen (af den 137 minutter lange "Collector's Edition") træder han frem blandt tilskuerne, hvor det store rumskib er landet og netop har "frigivet" besætningen på Flight 19-flypatruljen. Hynek stryger sig over skægget og putter piben i munden. Faktisk en pudsig scene, da Hynek over for Spielberg tidligere havde taget afstand fra Spielbergs sammenkobling mellem ufoer og Flight 19-flypatruljens mystiske forsvinden i Bermuda-Trekanten.

Kilde:

International UFO Reporter, årg. 31, nr. 3

Oversættelse og bearbejdelse:
-for & kmh

Vrøvl og erindringsforskydninger

Mine følelser over for bogen *"Strange Company: Military Encounters with UFOs in WWII"* er ret blandede. På den ene side er det indlysende, at forfatteren har lagt et stort arbejde i indsamlingen af de mange beretninger om mærkelige ting set på himlen under Anden Verdenskrig og i tiden op til den. Bogen vil være interessant læsning for dem, der ikke kender så meget til foo-fighter sagaen, eller dem, som tror, at den moderne ufo-æra begyndte med Roswell. På den anden side ser bogen ligesom så megen anden ufo-litteratur ikke primært på, hvad det var, der skabte beretningerne, og de oplevelser der ligger bag dem. Den ser heller ikke på, om der eventuelt er "beviser" på rumskibshypotesen.

Den læser, som omhyggeligt studerer fodnoterne ved hver af bogens beretninger, vil konkludere, at foo-fighterne ikke kun var én ting, men mange forskellige ting, og at langt den største del af dem ikke kan sammenlignes med de nutidige ufo-rapporter, som beskriver "strukturerede fartøjer". Der forekommer selvfølgelig rapporter om mærkelige, faste fartøjer, EM-effekter og lignende fra ufoernes verden, men et kig i fodnoterne viser, at alle disse beretninger næsten uden undtagelse er fortalt til ufologer år eller årtier senere. Dvs. at de gamle beretninger gengives på den måde, som man gengav observationer på i de flyvende tallerkeners barndom – og ikke ud fra den fortælle- og forståelsesramme, som var gældende på den tid, hvor de hævdes at have fundet sted. Mange af beretningerne, måske 2/3, er tilfælde, hvor "erindringen" om nogle virkelige hændelser er blevet rekonstrueret mange år senere. Den sidste 1/3 er tvivlsomme og hører til i kategorien med typiske vrøvl-historier.

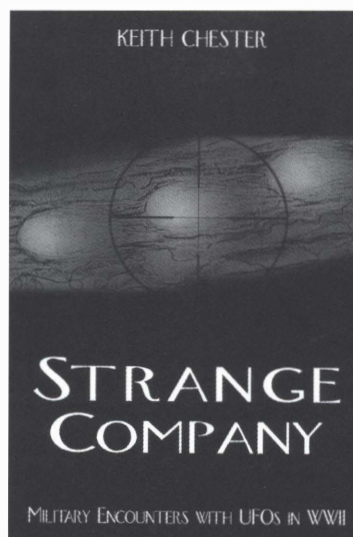
Problemet er, at de oprindelige beretninger og elementer fra ufo-myten første år præsenteres i én pærevælling, så den læser, der ikke konstant går tilbage til fodnoterne, bliver forvirret.

Der er heller ingen tegn på kritisk kildevalg. Der er i den første del af bogen en beskrivelse af et dramatisk EM-tilfælde fra begyndelsen af 1930'erne. Bogens forfatter, Keith Chester, skriver i sin fodnote: "man har ikke kendskab til yderligere detaljer ... ud over avisartikler og 3. Fighter Squadron's historiske arkiver", med reference til Jan Aldrichs hjemmeside (www.project1947.com/jan42.htm). Beretningen findes faktisk på Aldrichs hjemmeside, men beteges som tvivlsom og uden reference til "avisartikler". Der er kun en reference til den påståede udgivelse om 3. Fighter Squadron. Den samme historie med samme referencer findes i Michael Halls "A Century of UFO Sightings". Det er i virkeligheden en reference til en ikke-eksisterende bog udgivet af et ikke-eksisterende forlag!

Det er uden tvivl et moderne (1994) fup-nummer. Bemærk, at Chester har tilføjet "avisartikler" i noten. Hvis en eller anden ufolog havde gidet tjekke den originale kilde, ville vedkommende have kunnet afsløre, at historien er tyndbenet.

Gad vide, hvor mange andre ufo-beretninger, der er dukket op i litteraturen som følge af, at de er blevet kopieret fra den ene kilde til den anden, uden at nogen som helst har forsøgt at finde ud af, om den påståede hændelse i det hele taget har fundet sted, eller om observatørerne eksisterer?

AF PETER
ROGERSON

Keith Chester: *Strange Company: Military Encounters with UFOs in WWII*, Anomalist Books, 2007, illustreret, 308 sider, £12.

Kilde:

Magonia 96, oktober 2007
Oversættelse og bearbejdelse:
-for & kmh

Foo-fightere i nyt lys

Begrebet foo-fightere dukker op mange steder i ufo-litteraturen og er en fast bestanddel i enhver historisk fremstilling. Det synes dog at være et uklart og udflydende begreb. Det beskrives sjældent nærmere, end som et *noget*, der er observeret under luftkrigen under Anden Verdenskrig. Et *noget*, der kunne antage sære og vidt forskellige former og kun var dokumenteret ved uklare fotos, der viste alt og intet. Dette var også min indfaldsvinkel, indtil jeg faldt over følgende, nyligt udkomne bog: James Hayward: "2. Verdenskrigs myter og legender".

AF HANS
SCHJØRMANN

Det er dog ikke over mange sider, at denne bog omhandler foo-fightere direkte. Men hele bogen behandler begrebets substans: Den mytedannelse og det massehysteri, som under en verdenskrig får mennesker til at fravælge almindelig omtanke og fylde tomrummet med myter, rygter og vandrehistorier.

Allerede under krigen blev disse foo-fightere hurtigt forklaret med ting som: Sankt Elmsild, kamptræthed og hallucinationer. Hvis disse forklaringer kan forekomme søgte, bekræftes de af selve rapporterne. En typisk foo-fighter kunne være et mystisk "flyvende lys", der fulgte et fly over vingespidsen en lang strækning for så at forsvinde i den blå luft.

Med hensyn til begreber som "kamptræthed" og "hallucinationer" kan det lyde letkøbt, men fakta var, at på dette tidspunkt var piloter yderst sjældent erfarne, endsige rutinerede. Faktisk blev manges første tog også det sidste. Ikke sjældent var piloterne pumpet op med stimulanser, fx amfetamin der beviseligt fremkalder hallucinationer.

Myten overlevede således ikke sin samtid, men den skulle blive genfødt: Foo-fightere fik omfattende omtale i bogen "Flying Saucers on the Moon", der udkom i 1954. Den var skrevet af en Harold Wilkins, der tidligere havde skrevet bøger om sørøverskatte og havuhyrer. Myter har det med at tage til for hver genfødsel, og her fik den også en drejning – i retning af at disse foo-fightere skulle have været skiveformede. Ingen havde set en rapport om skiveformede foo-fightere. Men myten blev således tilpasset en ny samtid: De flyvende tallerkeners storhedstid.

En væsentlig ting manglede i foo-fighternes renæssance: Samtidens tilbagevisning og forklaring på fænomenet blev ikke omtalt. Tværtimod blev fænomenet fremstillet som noget gådefuldt, der havde fået lov at hænge i luften. Yderligere blev en ny myte føjet til myten: Det britiske krigsministerium skulle i 1943 have indledt en undersøgelse af disse "fremmede flyvende genstande". Denne undersøgelse resulterede det følgende år i en konklusion frem-

lagt af undersøgelsens formand, general Massey. Konklusionen gik ud på, at disse genstande ikke var tyske. Faktisk lige så gådefulde for tyskerne. Igen en god historie, indtil et opslag i den britiske Blå Bog viser, at denne general Massey aldrig har eksisteret.

Men myten er sejlivet. For nylig slog jeg foo-fightere op på Wikipedia og fandt emnet opsummeret således: "Til i dag er denne sag forblevet uopklaret."

JAMES HAYWARD 2. VERDENSKRIGS MYTER OG LEGENDER

James Hayward: 2. Verdenskrigs myter og legender, Schultz Forlag 2007, 279 sider, illustreret, kr. 249,00.

Rapporter efter Aftenshowet

SUFOI's hjemmeside (www.ufo.dk) blev nævnt i tv-programmet "Aftenshowet" den 13. februar 2008 og afstedkom en række henvendelser – specielt om ældre observationer. Her bringes et uddrag.

7990 Vester Assels, ca. 1995

En 55-årig mand fra Nykøbing M. fortæller:

Jeg var hjemme og besøge min mor og kørte derfra omkring kl. 22. Hun fulgte mig ud til bilen, og vi fik øje på et kraftigt lys, nærmest som en projektor der rettes mod himlen. Vi snakkede kort om, hvem og hvorfor dette kraftige lys nærmest nede ved fjorden.

Så kørte jeg og undredes stadig over lyset, som jeg regnede med ville blive borte bag mig, når jeg kørte forbi stedet, hvor projektøren stod. Men kort efter opdagede jeg, at lysstrålen nu var blevet til noget, der lignede en lysende kugle, hvid med rødtligt skær. Et kort øjeblik blev jeg nok en smule hed om ørene, men overbeviste så mig selv om, at hvis det var noget ukendt, overnaturligt, så kunne jeg nok ikke gøre så meget alligevel! Jeg husker dog, at jeg låste bildørene.

Fra Vester Assels, hvor min mor boede og stadig bor, og hjem til Nyk. M.-området, hvor jeg bor sammen med min kone og vores tre børn, er der ca. 30 minutters kørsel og omkring 20 km.

Lyskuglen fulgte mig i nøjagtig samme afstand på min højre side, uanset at jeg drejede og fulgte vejen hjem flere gange. Naturligvis gjorde jeg mig mange tanker på turen, men var overhovedet ikke bange, idet jeg dengang som nu satte min lid til, at min Skaber ville tage vare på mig og sørge for, jeg nåede hjem til min familie.

Da jeg nåede hjem på gårdspladsen, løb jeg ind efter min kone og vores børn og sagde, at de skulle skynde sig at komme ud. De så alle lyskuglen, som et kort øjeblik næsten stod stille, som om den ville sig tak for i aften eller sådan noget, for derefter i høj fart at sætte kurs mod Sallingsund, og den var derefter ude af syne.

Familien var naturligvis måbende og forbløffede, da jeg fortalte, at jeg var blevet fulgt hjem hele vejen fra bedstemor af lyskuglen. Vi blev enige om, at den nok var kommet for at passe på mig, så jeg kom sikkert hjem. Vi blev også enige om ikke at sige noget til nogen om episoden, fordi vi naturligvis ville blive opfattet som nogen, der så syner, var småtossede, eller hvad ved jeg. Ingen ville tro os.

Min kone og jeg har været inde på fænomenet og snakket om det en

enkelt gang siden. Hvad det var, ved jeg ikke og er næsten også ligeglad, men vi ved, hvad vi har set, og det er så det. Det der undrer mig mest er, at fænomenet fulgte mig i nøjagtig samme afstand hele vejen, indtil jeg stoppede på gårdspladsen derhjemme. Jeg husker overhovedet ikke, hvornår det var, men det må efter børnenes alder at dømme have været før 1995.

Jeg blev inspireret til at fortælle jer om det efter omtalen for ½ time siden i tv-programmet "Aftenshowet". Finder I ud af noget om netop "mit" fænomen, vil jeg naturligvis gerne høre om det.

9700 Brønderslev, 1983

En 35-årig kvinde fra Brønderslev erindrer:

Da jeg var omkring 11 år, var jeg ude og klatre i træer sammen med en veninde. Det var en dejlig solskinsdag og næsten ikke en sky på himlen. Da vi kom ned fra træet, fik vi øje på noget, som vi troede var en stor ballon (på det tidspunkt havde Shell en stor cigarformet reklame). Den var så stor og tydelig, men kom alligevel helt lydløs. Så vi vinkede til den, som børn nu gør, mens vi løb hjem til min venindes mor for at vise hende den. Vi piskede ind til hende, så hun kunne komme ud og se den. Da hun kom ud, nåede hun lige at se den, før den fløj bag den ene lille sky, som var på himlen, og der stod vi så rigtig spændte og ventede på, at den skulle komme frem igen.

Den burde være kommet frem efter max. 20 sekunder. Vi stod og kikkede op de næste 10-15 min., men vi så den aldrig mere.

8900 Randers, ca. februar 1953

En 66-årig mand fra Randers har også haft en ekstraordinær barndomsoplevelse:

En dag i 1952/53 i januar/februar måned hørte vi pressens radioavis klokken 19.00 som sædvane. Her blev det fortalt, at man kunne observere mange meteoror den aften. Klokken ca. 20.30 gik jeg en tur med min hund. Ved et gadehjørne stillede jeg mig under en gadelampe for at vente på min hund. Her hørte jeg pludselig støj fra en genstand, der bevægede sig gennem luften (boomerang-lyd). Jeg så op, og genstanden var lige over gadelampen.

Den var ca. en meter i diameter, helt rund og med skrå kant yderst. Den lignede en rustfri ståltallerken. Såfremt at den øverste del af genstanden svarer til det, jeg så, nemlig den nederste del af genstanden, anslår jeg, at den var ca. 30 cm tyk. Jeg kunne samtidig høre en svag lyd, svarende til lyden fra en højspændingstransformator. Den eneste grund til, at jeg så genstanden, var, at den fløj lige over lampen. Genstanden havde ikke selv nogen form for belysning.

Selve observationen varede ca. 3-4 sekunder. Genstanden forsvandt herefter over hustagene i nærheden. Jeg troede, at den ville falde ned, fordi den fløj så lavt. Så jeg løb over på den modsatte side af gaden og op i en trappeopgang til første sal. Fra dette sted kunne jeg tydeligt se stedet, hvor genstanden forsvandt. Efter at have ventet nogle minutter, uden at der skete noget videre, vendte jeg hjem.

Jeg har altid siden spekuleret på, hvad jeg så den aften. Jeg vil meget gerne i kontakt med mennesker, der har haft lignende oplevelser, eller som måske har en forklaring på fænomenet.

9850 Hirtshals, juni 1980

En 55-årig kvinde fra Allerød fortæller:

Det var i 1980. Min svigerinde og jeg var ude og kigge efter rav ved Vesterhavet. Vi gik syd på. Min svigerinde siger pludselig: Ligger der en by her i nærheden? Næh, siger jeg, men hvorfor? Jo, siger hun, prøv at se den skorstens deroppe mellem træerne.

Jeg kigger og ser noget, der rager skråt op mellem nogle grantræer. Vi kigger på hinanden og løber op ad klitterne for bedre at se, hvad pokker det var. Vi står deroppe og ser på den skrå genstand. Mens vi kigger, lægger den sig hen over toppene på to grantræer. Den har en fast form som en metalcigar med røg, der bevæger sig inden for formen. Mens vi kigger, forsvinder den for øjnene af os 45 gr. ud over Vesterhavet efterladende ikke en synlig spiral, men det har nok været dens bevægelse, vi kunne se på vores nethinde.

Vi har altid snakket om, at vi skulle fortælle om denne hændelse til jeres forening, men hellere sent end aldrig. Har I en forklaring på denne oplevelse, som vi jo kan huske, som var det i går?

Stefan Roslund
Nybykroken 17 bv
S-163 70 Spånga

Observation i Fredericia

Da jeg om aftenen den 18. februar 2008 klokken 20.40 ville lufte min hund, fangede et underligt hvidt lys, der hang omtrent direkte over mig, mine øjne. I første omgang tog jeg det for at være en usædvanlig klar stjerne, men blev hurtigt klar over, at genstanden bevægede sig.

Min logiske sans sagde mig, at mine øjne spillede mig et puds, at jeg højest sandsynligt bare bildte mig ind, at der var en bevægelse, og at det måske i virkeligheden var mig, der bevægede mig og ikke genstanden, da jeg ved, hvor let man kan lade sig snyde af stjerner og lignende. Desuden kan det være svært at afgøre, om noget bevæger sig eller ej, når man ikke rigtig har noget fikspunkt. Jeg kunne dog konstatere, at genstanden bevægede sig, da jeg blev nødt til at dreje mig for ikke at miste den af syne. Igen slog min hjerne til og sagde mig, at det måtte dreje sig om et fly. Men selv denne tanke måtte jeg opgive, da genstanden pludselig accelererede meget hurtigt med kurs mod nord. Her kunne beretningen så godt ende, men sandheden er, at den først begynder her.

Før jeg fortsætter min beretning, er der lige et par ting, jeg må have på det rene. Jeg bor et sted, hvor vi ofte ser fly, både propelmaskiner, jagerfly, helikoptere og meget ofte rutefly på vej ind mod Billund lufthavn, og vi har aldrig haft svært ved at identificere fly og anden lufttrafik for, hvad de var. Denne aften skete der dog noget, som hverken jeg eller min kone nogensinde før havde set, eller oplevet.

Som beskrevet tidligere, forsvandt den lysende genstand i nordlig retning med en hastighed, jeg aldrig tidligere har set, et fly bevæge sig med. Naturligvis var jeg overrasket, men tillagde på daværende tidspunkt ikke observationen nogen særlig vægt. Dette ændrede sig dog, da jeg i det samme så flere lignende objekter komme fra sydøst og hastigt nærme sig.

På dette tidspunkt besluttede jeg at kalde på min kone, der var inde i huset. Ganske kort efter stod hun ude ved min side, og sammen iagttog vi nu omkring 20 til 25 meget klare og hvide lys krydse himlen omtrent lige over os. De holdt en indbyrdes afstand og hastighed til hinanden, uden på noget tidspunkt at ændre formation. Det skal lige tilføjes, at de ikke var i tæt formation, men havde adskillige hundrede, eller måske endda tusinde meter mellem sig (alt efter hvor højt oppe man ville vurdere, at genstandene befandt sig). Vores vurdering var, at de var meget højt oppe!. Alligevel var det ikke svært at konstatere, at de holdt samme hastighed og formation. Vi fulgte de lysende genstande fra deres opdukken i sydøst, til de forsvandt ud af vores synsvidde mod nord.

Jeg vil lige for god ordens skyld forsøge at beskrive vejret denne aften, som jeg vil betegne som lettere over-

skyet og med en smule vind. Jeg er fuldt ud klar over, at man let ville kunne forveksle stjerner, der til tider forsvinder bag en sky som værende en genstand i bevægelse. Jeg må her klart sige, at det på ingen måde kunne være tilfældet. (Selv om jeg i første omgang var fristet til selv at bruge denne forklaring i mangel af bedre). Men bevægelserne af disse genstande var så udpræget, at vi måtte dreje ca. 180 grader om vor egen akse for at kunne følge disse objekters flugt over himlen. Jeg vil ligeledes pointere, at efter disse "lysende genstande" forsvandt uden for vores synsvidde, kunne vi konstatere, at der ingen stjerner kunne ses på himlen. Det, jeg forsøger at illustrere med dette, er naturligvis, at det ville være naturligt at antage, at hvis vi fejlagtigt skulle havde taget stjerner for at være lysende objekter i bevægelse, så ville der nødvendigvis også være andre stjerner på himlen, hvilket der ikke var, og de ville næppe forsvinde helt. Desuden kunne man tydeligt se objekternes bevægelse i forhold til Månen, som stod klart på himlen denne aften.

Inden jeg helt slutter min – lidt lange fortælling – er der lige endnu et par fakta, jeg må have med. For det første var disse objekter, som jeg kalder dem, helt klare og hvide. De hverken blinkede eller på anden måde skiftede udseende. Normale fly, som vi, som tidligere omtalt, tit ser, både om dagen, aftenen og natten, er altid udstyret med blinkende lygter (røde og grønne, styrbords- og bagbordslys). Dette var ikke tilfældet denne aften. Ligeledes, normalt når vi ser et fly med indflyvning til Billund, benytter disse næsten altid samme indflyvningskorridor, eller hvad vi skal kalde det. Disse objekter var end ikke i nærheden af, hvad vi ville anse for at være en indflyvning til Billund.

For det tredje. Når vi ser fly under indflyvning, eller fly i det hele taget, er observationen stort set altid fulgt af tydelig motorstøj. Enten samtidig eller kort efter observationen af et fly. Denne aften var der absolut ingen motorlyde at høre af nogen art. Hverken før, under eller efter observationen. Alt foregik helt og aldeles lydløst.

En sidste information, jeg endnu ikke har været inde på, er, at observationen stod på i omkring 10-15 minutter, taget fra det tidspunkt, hvor jeg bemærkede det første objekt, og indtil vi mistede det sidste af syne. Min kone deltog i observationen fra det tidspunkt, hvor jeg kaldte hende ud. Dette var ca. halvvejs, altså efter 5-7 minutter.

Læs flere observationsberetninger på www.ufo.dk